SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо про Україну!

Рік 120, ЧИСЛО 4, П'ЯТНИЦЯ, 25 СІЧНЯ 2013 РОКУ · 1893 · Vol. 120, No. 4, FRIDAY, JANUARY 25, 2013 · $1.00

Сумна констатація: Україна все менше вільна

Марія Щур

Експерти американської недержавної дослідницької установи „Дім Свободи" (Freedom House) зробили висновок, що за минулий 2012 рік Україна стала ще менш вільною країною Погіршення щодо свобод українців відбуваються вже другий рік поспіль через політично мотивовані ув'язнення політичних провідників, нечесні вибори до парляменту та новий „мовний" закон, що надає привілеї російськомовній частині населення країни, – так пояснюють свою оцінку дослідники „Дому Свободи".

Говорячи про Україну, вони зауважують, що авторитарні тенденції становлять небезпеку в реґіоні навіть для тих країн, які в недалекому минулому мали динамічне, хоч і непослідовне, демократичне керівництво.

„Несвобода" України збільшувалася разом з такими країнами, як Казахстан і Таджикистан. Тим часом такі держави, як Азербайджан, Узбекистан, Туркменистан та Білорусь, вже давно і надійно закріпилися в статусі одних з найбільш репресивних держав світу.

Не набагато краще виглядають справи у Вірменії та Грузії, де відбулося мирне передання влади в результаті виборів, що проходили на конкурентній основі. Але, як зауважують дослідники „Дому Свободи", у Грузії цілком мирний перехід влади був затьмарений повідомленнями про те, що нова влада поквапилася посадити за ґрати протягом лише кількох тижнів близько 30 представників попередньої адміністрації. А це викликало побоювання щодо політично мотивованих переслідувань.

Сусідня ж Росія опинилася в товаристві Венесуели та Ірану, тобто країн, де будь-яка громадянська активність розглядається як політична загроза. За словами авторів звіту „Дому свободи", така діяльність може включати такі різні сфери, як боротьба проти цензури, захист довкілля, боротьбу за права жінок, представників сексуальних меншин, боротьбу з корупцією та за справедливе ставлення до етнічних і релігійних меншин.

Росія, на думку американських дослідників, стала проводити особливо репресивну політику щодо недержавних організацій після третього приходу на президентську посаду Володимира Путіна. Марґіналізувавши офіційну політичну опозицію, він став рушійною силою за цілою низкою законів, що мали на меті пригнічення будь-якої іншої опозиції в суспільстві. Серед ухвалених в Росії законів представники „Дому Свободи" називають нові жорстокі покарання за проведення несанкціонованих демонстрацій, різке обмеження недержавних організацій в отриманні фінансування та проведенні їхньої роботи і запровадження нових форм контролі за висловлюванням думки в міжнародній комп'ютерній мережі.

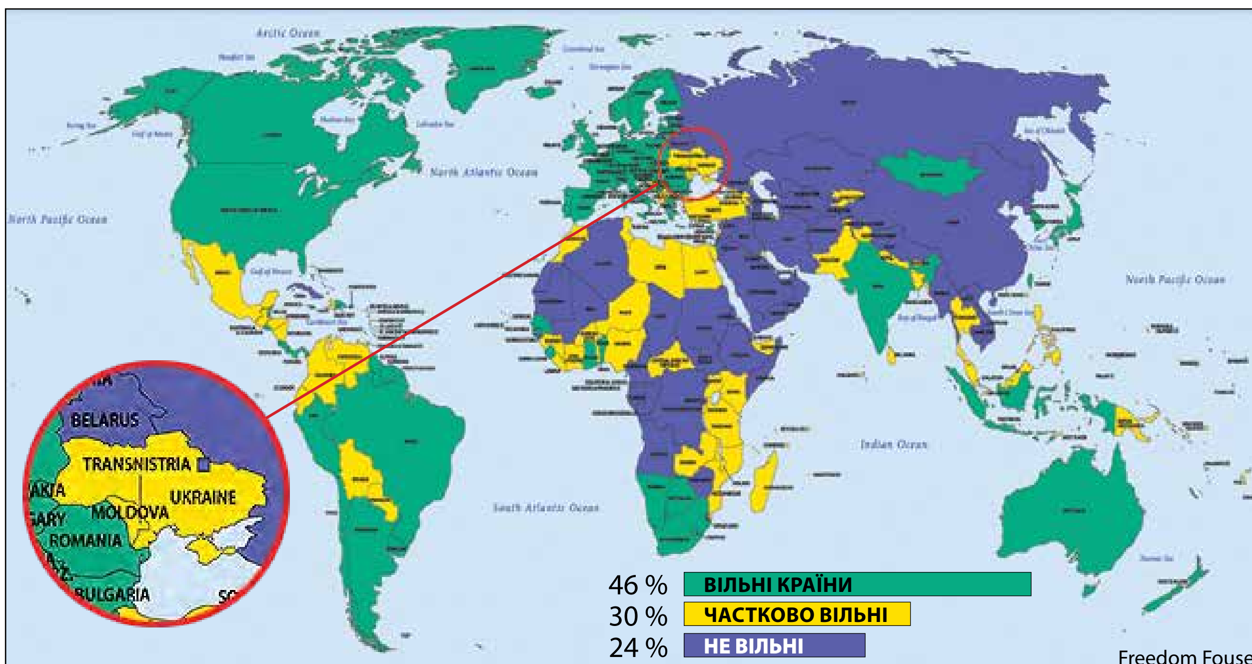
Назагал, говорячи про простір колишнього СРСР, за винятком балтійських країн, аналітики говорять, що цей реґіон належить до найменш вільних у світі – з огляду на міцні позиції автократів у більшості з 12 країн реґіону.

Щодо світової статистики, то вона наразі, за оцінкою „Дому Свободи", виглядає так: з 195 країн і територій 90 є вільними, що складає 46 відс. В цих державах є вільна політична конкуренція, активне громадське життя, вільні засоби масової інформації та повага до громадянських свобод.

Ще 58 країн, чи 30 відс., є частково вільними. До цієї категорії належить і Україна. В них є обмежене шанування політичних та громадянських свобод. У цих країнах панує корупція, слабке верховенство права, а на політичному ляндшафті домінує одна політична партія, хоча вона і допускає певний політичний плюралізм.

І 47 країн, чи 24 відс., є не вільними, за кляcифікацією „Дому Свободи". У цих країнах відсутні навіть засадничі політичні права та громадянські свободи.

Радіо „Свобода"

Мапа, яка ілюструє розшарування країн світу за критеріями громадянських свобод: зеленим кольором позначені вільні країни, жовтим (серед них і Україна) – частково вільні, і фіолетовим – не вільні.

На честь Дня Соборности кияни утворили живий ланцюг

Учасники живого ланцюга несуть розгорнутий український прапор. (Фото: korrespondent.net)

КИЇВ. – 22 січня на мосту Патона кияни відсвяткували День Соборности і 95-ту річницю проголошення Незалежности України, об'єднавши два береги Дніпра живим ланцюгом.

Акція відбувається вже шостий рік поспіль і щоразу збирає все більшу кількість учасників. Її засновником та організатором є Братство козацького бойового звичаю „Спас".

Беручи приклад з першого живого ланцюга в Україні, який був утворений у січні 1990 року і з'єднав Київ та Львів, учасники взялися за руки і символічно об'єднали два береги Дніпра.

Особливістю цього року є акції, проведені не лише в Києві, але і в інших містах України, а також у Німеччині, країнах Балтії та Канаді. Родзинкою акції став 30-метровий державний прапор, який утворили учасники.

Організатори заходу закликали учасників приносити з собою державну символіку.

Як зазначають в Братстві козацького бойового звичаю „Спас", акція не є політичною, і будь-яка партійна чи організаційна атрибутика під час її проведення заборонена.

Після живого ланцюга учасники провели акцію „Прикріпи Стрічку" – вони роздавали інформаційні листівки про День Соборности України та синьо-жовті стрічки.

Увечорі відбувся святковий концерт з нагоди Дня Соборности у Національному музеї ім. Івана Гончара та частування кулішем і гарячим ґлінтвайном. На концерті виступили Олег Сухарьов (гурт „Самі свої"), Олександер Ярмола (гурт „Гайдамаки").

22 січня 1918 року у приміщенні Київського Будинку вчителя було підписано Четвертий Універсал, яким Українська Народна Республіка проголошена суверенною і незалежною державою. У цей самий день у 1919 році на Софійській площі в Києві було проголошено Акт Соборности українських земель.

22 січня у Воронежі, Брянську та на Кубані Всеукраїнське об'єднання „Соборна Україна" і партія „Братство" провели Марш єдности і соборности. *(За матеріялами УНІАН)*

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Україна відзначила День Соборности

КИЇВ. — 22 січня Україна відзначила День Соборности і Свободи. Це свято засноване 30 грудня 2011 року указом Президента України Віктора Януковича. День Соборности був встановлений раніше на вшанування проголошення в 1919 році Акту возз'єднання Української Народної Республіки й Західньо-Української Народної Республіки. Нове свято виникло внаслідок зміни дати відзначання Дня Свободи з 22 листопада, саме ця дата була встановлена у 2005 році указом третього Президента України Віктора Ющенка – на честь дня початку Помаранчевої революції. Указом Президента В. Януковича ці два свята були об'єднані, юридично цей указ скасував обидва свята, запровадивши абсолютно нове. Президент України В. Янукович з нагоди Дня Соборности та Свободи України 22 січня поклав квіти до пам'ятників Тарасові Шевченкові і Михайлові Грушевському. У церемонії також взяли участь голова Верховної Ради Володимир Рибак, прем'єр-міністер Микола Азаров, голова Київської міської державної адміністрації Олександер Попов, урядовці, представники духовенства та громадськости. *(Радіо „Свобода", УНІАН)*

Україна не виконала рішень Евросуду

КИЇВ. — Суддя Европейського суду з прав людини Станіслав Шевчук заявив 19 січня про те, що Україна не виконала 95 відс. рішень, ухвалених щодо неї Евросудом. „Якщо подивитися статистику Комітету міністрів Ради Европи… Це орган, який наглядає та контролює виконання рішень Европейського суду в Україні. Так-от, статистика: 900 рішень по суті продовжують перебувати на контролі. Із них 736 рішень – „посилена контроля". Це означає, що понад 95 відс. рішень, які прийняті щодо України, досі не виконані", – наголосив суддя. На його думку, українська правова система не може впоратися з тим, щоб забезпечити виконання Европейської конвенції з прав людини в Україні. „Коли було підписано у 1950 році Конвенцію у Римі, була така ідея, щоб виставити, підняти основні цінності західньоевропейського суспільства, як прапор, на боротьбу проти комунізму і для запобігання повернення нацизму. Було встановлено мінімум прав людини, розраховуючи, що національні правові системи забезпечать його максимум у Західній Европі. І звичайно, так воно і було. Европейський суд реаґував виключно на дуже серйозні випадки", – пояснив С. Шевчук. За словами судді, після того, як розпався радянський бльок і в Раду Европи вступили нові країни, в тому числі й Україна, вищезгаданий мінімум для Західньої Европи виявився максимумом для наших правових систем. „Наша правова система не справляється з цим мінімумом, який повинна забезпечити, з дотримання Конвенції. І звичайно, це захлинуло ЕС, особливо у тих справах, які повторюються, особливо виконання рішень і таке інше", – наголосив С. Шевчук. *(„Газета по-українськи")*

Хто краще продасть Україну Москві

КИЇВ. — Колишній глава Адміністрації Президента Леоніда Кучми, а нині провідник громадського руху „Український вибір" Віктор Медведчук – це лише „розмінна монета" для чинного Президента Віктора Януковича. Таку думку 19 січня висловив директор Інституту трансформацій суспільства Олег Соскін. Експерт вважає, що обидва вищезгадані політики вислужуються перед Росією і думають, як краще продати країну. „Криворізько-донбаська гідра сьогодні готова бути сатрапом. Це як за часів татаро-монгольської орди, коли князі бігли в орду за ярликом…" – пояснив О. Соскін. За його словами, такий ярлик дозволяв отримувати прибуток шляхом грабежу власного населення та інших князівств. „Саме про це йдеться. Янукович і Медведчук, змагаються, хто кращі умови пограбування України й народу запропонує Москві й за яку частку", – зазначив політолог. Крім того, на переконання О. Соскіна, В. Медведчука використовують у певних політичних цілях. *(„Газета по-українськи"*

В Україні відзначили день народження С. Бандери

ЛЬВІВ

Марта Осадца

1 січня біля пам'ятника провідникові ОУН Степанові Бандері відбулося урочисте віче, в якому взяли участь майже 5,000 львів'ян та гостей міста. Під час віча голова обласної ради Петро Колодій вручив Почесні відзнаки „70-річчя створення Української Повстанської Армії" активним учасникам національно-визвольної боротьби українського народу.

Почесні відзнаки отримали члени обласного товариства політичних в'язнів і репресованих Михайло Бачинський, Василь Безпалько і Надія Білоус; члени обласної Спілки політичних в'язнів України Ярослава Вітошинська, Зеновій Розумкевич і Роман Яремкевич; члени крайового Братства ветеранів ОУН-УПА Володимир Кук, Василь Романів та Іван Гуль; члени обласного відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів Ярослав Гірник, Михайло Олексій і Микола Малахівський.

Учасники заходу поклали квіти та вінки до підніжжя пам'ятника.

Увечорі відбувся смолоскипний марш вулицями міста, організований активістами молодіжних націоналістичних організацій, за сприяння обласної організації Всеукраїнського об'єднання „Свобода". Під час ходи учасники акції скандували: „Бандера, Шухевич – герої України!", „Слава Україні! Героям слава!" і „Слава нації! Смерть ворогам!". Вони несли державні та червоно-чорні прапори, прапори партії „Свобода", а також плякати „За Львів бандерівський", „Молодь – за УПА".

День народження С. Бандери вшанували у Києві смолоскипною ходою Хрещатиком та вічем на Майдані Незалежности.

У багатьох містах і селах Івано-Франківщини відбулися віча біля пам'ятників, барельєфів та меморіяльних зокрема у селі Старий Угринів, де народився провідник, та в Івано-Франківську.

Урочистості відбулися також у Дрогобичі, Рівному, Луцьку, Полтаві, Кіровограді, Мелітополі, Тернополі та Луганську.

ДНІПРОПЕТРОВСЬК

Володимир Єфимов

5 січня у Будинку післядипломної освіти вчителів відбулося вшанування пам'яті Степана Бандери. В засобах масової інформації ніякого повідомлення про це не було. Тож захід, задуманий місцевими націоналістами-демократами, можна вважати за подвиг сучасних, так би мовити, підпільників.

На збори з приводу дня народження С. Бандери зійшлося близько 100 літніх патріотів з 1 млн. мешканців міста. 20 відс. учасників були в українських вишиванках. Як виявилося, це були, в основному, хористи самодіяльного сільського гурту.

На сцені були прапори – червоно-чорний повстанський та синьо-жовтий державний, а також два портрети С. Бандери. Головував відомий український патріот, голова обласної організації Спілки офіцерів України Віктор Таратушка. Спочатку була його доповідь про життєвий шлях С. Бандери. Потім промовляли колись причетні до діяльности Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії Володимир Степаненко та Олексій Луценко. Читали свої патріотичні поезії Світлана Колесникова, Дора Калинова і Людмила Левченко.

На завершення заходу багато співали, щонайбільше стрілецьких пісень та пісень на слова Тараса Шевченка, також народні пісні. Заспівував самодіяльний хор, а потім долучалася уся заля. А завершився урочистий захід гимном „Ой, у лузі червона калина", вельми популярним ще з кінця 1980-их років, коли у Дніпропетровську виборювали Незалежність України.

Діяла виставка книжок національної спрямованости, де можна було придбати, рідкісні видання Зиновія Книша (Торонто, 1970), Олега Штуля-Ждановича (Ню-Йорк, 1997), „Реабілітації не буде" (видана у Москві 2011 року й відразу заборонена російською владою).

Співає сільський самодіяльний хор. (Фото: Володимир Єфимов)

День Соборности відзначили в Консисторії УПЦ в США

Левко Хмельковський

САВТ БАВНД-БРУК, Ню-Джерзі. – Консисторія Української Православної Церкви в США відзначила 22 січня День Соборности України Молебнем в Церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного за участи Генерального консула України в Ню-Йорку Ігоря Сибіги та віце-консула Костянтина Ворони. Молебень за Україну відслужили Митрополит Антоній і Єпископ Даниїл в сослуженні настоятеля о. Юрія Сівка, о. Василя Завірюхи та інших священиків. У церкві була присутня численна громада, більшість у якій складали мешканці сусіднього „Українського села" в Сомерсеті.

(Закінчення на стор. 3)

Промовляє Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга.

Друга інавґурація Барака Обами

ВАШІНҐТОН. — У США і журналісти, і прості громадяни ще довго обговорюватимуть події, що відбулися напередодні, 21 січня, у Вашінґтоні. Під час церемонії інавґурації 44-ий Президент Барак Обама згідно з вимогою Конституції склав присягу 20 січня і офіційно вступив на свою посаду. Однак, оскільки цей день є вихідним для державних установ та судів у США, публічно присягу довелося повторити наступного дня, 21 січня. Вранці президентське подружжя відвідало церковну службу, після чого вони попрямували в Капітолій. До присяги Президента привів головний суддя Верховного суду Джон Робертс. Віце-президента Джозефа Байдена до присяги привела суддя Верховного суду Соня Сотомайор. Гостями церемонії члени Конґресу, Кабінету, судді Верховного суду, губернатори штатів і члени дипломатичного корпусу. Всі вони розмістилися на споруджених на сходах Капітолію трибунах. Сам Б. Обама виголошував присягу та інавґураційну промову на спеціяльному подіюмі, захищеному куленепробивним склом. Однак, за церемонією могли спостерігати і пересічні громадяни, які розташувалися під Капітолійським пагорбом і на Еспланаді – головному вашінґтонському бульварі. За деякими підрахунками, їх зібралося майже 800 тис.

Барак Обама, 44-ий Президент США. (Фото: Петер Сауза)

Після церемонії присяги, яка завершилася благословенням священика та виконанням американського гимну співачкою Бейонсе-Ґізел Нолс, глава держави пішов в ротонду будівлі Капітолію на традиційний обід з членами Конґресу і гостями.

За обідом Президент поспілкувався з провідниками партій у палатах Конґресу, Речником Палати Представників Джоном Бонером, сенаторами та конґресменами.

Б. Обама після церемонії встиг і попрацювати. У Капітолії він підписав розпорядження про внесення на розгляд Сенату кандидатур на посади керівників Пентаґону, Департаменту фінансів, Центрального Розвідувального Управління і Державного департаменту. Раніше глава держави запропонував на ці посади відповідно екс-сенатора Чака Гейґела, главу апарату Білого Дому Джейкоба Лю, радника з контртероризму Джона Бренана і сенатора Джона Кері.

Після завершення обіду Президент і віце-президент з подружжям, а також частина присутніх на церемонії на автомобілях вирушили до Білого Дому, очоливши інавґураційну параду.

Параду відкрив мотопідрозділ поліцейських дистрикту Колумбії, що забезпечує ескорт президентської лімузини в місті.

Слідом за кортежами президента і віце-президента їхало авто речника Палати Представників Дж. Бонера. Загалом у параді взяли участь майже 8,000 осіб, в тому числі військові і шкільні оркестри, військовослужбовці, школярі, артисти.

Після церемонії інавґурації у Вашінґтоні традиційно проходить безліч інавґураційних балів, у тому числі десять офіційних. Оскільки для Б. Обами ця інавґурація – друга, вони з дружиною побували тільки на двох балях, тоді як чотири роки тому відвідали десять.

На президентському балі були присутні 20 тис. військовослужбовців і ветеранів. Перед ними виступили Аліша Кіс, Дженіфер Гадсон і Марк Ентоні, а також військова оркестра.

Однак, головною зіркою балю стали не відомі співаки, і навіть не Президент, а Перша Лейді, яка привернула увагу своїм яскравим вбранням, новою зачіскою і дорогоцінними прикрасами.

Танець першого подружжя країни на Балю Головнокомандувача під пісню Дж. Гадсон транслювали в прямому етері всі основні новинні телеканали. *(„Кореспондент")*

День Соборности...

(Закінчення зі стор. 2)

У вступній промові Владика Антоній згадав про нинішній тривожний стан в Україні, коли недруги намагаються знову розділити її народ, щоб він і далі нидів у темряві. Владика Антоній виголосив молитву за єдність українського народу – не тільки державну, а й духовну.

Молитва Владики Даниїла була ствердженням того, що український народ від св. Володимира Великого і до наших днів завжди йшов під проводом Господа нашого Ісуса Христа, помилявся, сходив на манівці, але милостивий Господь знову дарував українцям нагоду бути народом державним, соборним, самостійним. Владика закликав нести краплини любови й добра до усіх сердець і спільно звертатися до Господа з молитвою про єдність.

Уся церква заспівала „Многая літа" Україні, її народові.

До слова запросили Генерального консула І. Сибігу, який закликав шанувати Україну, особливо тепер, у нелегкі часи, жити у єдності, без чвар і непорозумінь.

Учасники торжества пройшли до пам'ятника „Борцям за волю України", де Генеральний консул І. Сибіга поклав квіти до обеліска.

Потім Консисторія почастувала учасників свята обідом, який приготували Марія Морозовська з сином Володимиром.

Учасники відзначення Дня Соборности поклали квіти до пам'ятника „Борцям за волю України". (Фото: Левко Хмельковський)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Ю. Луценко – в київській клініці „Оберіг"

КИЇВ. — Екс-міністра внутрішніх справ Юрія Луценка 20 січня вивезли з Менської колонії до київської приватної клініки „Оберіг" для проведення операції, повідомила його дружина Ірина Луценко. І. Луценко звернулася до засобів масової інформації та політиків з проханням не створювати ажіотажу на території лікарні. Оскільки, як пояснила І. Луценко, в Державній пенітенціярній службі її попередили, що в разі порушення правопорядку як на території лікарні, так і в ній, Ю. Луценка знову етапують до колонії. І. Луценко розповіла, що перебуває в черговій частині колонії, однак, не може отримати дозволу на зустрічі з чоловіком в лікарні, оскільки у неділю в колонії немає керівництва, а також відповідальних осіб, уповноважених надавати подібні дозволи. Прес-секретар „Народної самооборони" Лариса Сарган повідомила, що „не може на 100 відс. підтвердити" інформацію про перевезення Ю. Луценка до Києва, яка з'явилася у засобах масової інформації 20 січня. Клініка „Оберіг", з якою вела переговори І. Луценко, погодилася провести операцію Ю. Луценкові з видалення поліпу сигмовидної кишки, який має в діяметрі 0.8 см. і є доброякісною пухлиною. Однак, потрібно зробити операцію, бо поліп швидко росте і може перетворитися на злоякісну пухлину. *(„Кореспондент")*

Знято обмеження

КИЇВ. — Національний банк (НБУ) 20 січня зняв обмеження граничної суми розміщення чужоземної валюти фізичними особами-резидентами, які отримали індивідуальну ліцензію НБУ. Відповідне рішення затверджено постановою НБУ від 14 грудня цього року „Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України" і набуває чинности з 25 січня 2013 року. „На даний момент фізичні особи-резиденти можуть здійснювати переказ чужоземної валюти без обмежень на підставі ліцензії", – йдеться в повідомленні НБУ. Крім того, зазначається, що постановою вдосконалено процедуру документування акцій з переказу грошей фізичними особами в банківських установах. „Також повідомляємо, що НБУ скасовано зобов'язання ведення журналу обліку здійснених в чужоземній валюті переказів за межі України і виплати цих переказів, а також журналу обліку здійснених у межах України за дорученням фізичних осіб-нерезидентів переказів у нацвалюті й виплати цих переказів, оскільки вказані акції відображаються в електронному вигляді", – зазначається в повідомленні НБУ. Нагадаємо, нещодавно в аґентстві „S&P" заявили, що запровадження обов'язкового продажу валюти свідчить про небажання НБУ проводити політику гнучкішого валютного курсу. *(„Газета по-українськи")*

Засідання ВР з питання Ю. Тимошенко

КИЇВ. — Об'єднана опозиція „Батьківщина" підтримує проведення позачергового засідання парляменту для заслуховування інформації Генерального прокурора про ситуацію з екс-прем'єром України Юлією Тимошенко і створення парляментської слідчої комісії з розслідування резонансних убивств. „З наступного тижня ми розпочнемо збір підписів за проведення позачергової сесії", – повідомило джерело 19 січня після проведення засідання політради партії „Батьківщина". На позачерговій сесії опозиція вимагатиме заслухати інформацію Генерального прокурора у зв'язку з силовим видворенням депутатів-жінок з палати Центральної клінічної лікарні ч. 5 міста Харкова, де проходить лікування екс-прем'єр Ю. Тимошенко. Крім того, опозиція вимагатиме створення тимчасової слідчої комісії Верховної Ради з розслідування обставин вбивства народного депутата Євгена Щербаня та інших підприємців у Донецькій області. У свою чергу, народний депутат від Партії Реґіонів Володимир Олійник заявив, що фракція готова допомогти „УДАРу" і „Батьківщині" зібрати підписи для проведення позачергової сесії Верховної Ради з розгляду на ситуацію навколо екс-прем'єра. *(„Кореспондент")*

АМЕРИКА І СВІТ

Україна таки знайде своє місце в ЕС

СТРАСБУРҐ, Франція. — Віце-президент Парляментське Асамблеї Ради Европи(ПАРЕ) Рене Руці ствердив 19 січня, що Україна рано чи пізно знайде своє місце в Евросоюзі. „Україна подавала добрі надії. Помаранчева революція продемонструвала волю до співпраці з Европою. Сьогодні ми маємо дещо іншу ситуацію. Але рано чи пізно вона знайде своє місце в ЕС. Україна є членом Ради Европи з 1995 року, вона вже співпрацює з ЕС за багатьма параметрами. Після того, як будуть вирішені численні проблеми з селективним правосуддям, недотриманням прав людини, коли економічні умови вступу буде дотримано, можна буде говорити про перспективу кандидатства. Але треба, щоб Україна продемонструвала, що вона рухається саме в цьому напрямку ", – зазначив віце-президент ПАРЕ. „Якщо ми подивимося на країни колишнього СРСР, то побачимо, що для багатьох з них важливіше сьогодні розібратися з власними проблемами, з власною історією, ніж вже поспішати інтеґруватися у щось більше. Може, в якийсь період Україна рушила занадто швидко, не зробивши своєї внутрішньо важливої роботи", – зазначив Р. Руці. Нагадаємо, 4 січня міністер закордонних справ України Леонід Кожара та голова Представництва ЕС в Україні Ян Томбінський обговорили ключові питання порядку денного взаємин між Україною іЕС. За даними підсумкового звіту спостережної місії ПАРЕ, українські парляментські вибори пройшли з порушеннями, особливо при підрахунку голосів у мажоритарних округах. *(„Кореспондент")*

Д. Камерон хоче провести референдум

ЛОНДОН. — Британський прем'єр Дейвид Камерон заявив, що в разі переобрання його уряду він виступить за проведення референдуму щодо членства його країни в Евросоюзі до завершення 2017 року. Наступні загальні вибори у Великобританії мають відбутися в 2015 році. Виступаючи 23 січня в Лондоні, Д. Камерон заявив, що розчарування Евросоюзом серед громадськости „небувало високе". Він закликав до реформування ЕС, зокрема до збільшення повноважень країн-членів. Европейський союз має змінюватися, щоб забезпечити процвітання і зберегти підтримку народу. Обговорення ідеї такого референдуму викликало занепокоєння в столицях країн Европи та Північної Америки. Минулого тижня Президент США Барак Обама заявив Д. Камеронові, що „Сполучені Штати цінують сильну Великобританію в сильному Европейському союзі". *(Радіо „Свобода")*

Відкрився Всесвітній економічний форум

ДАВОС, Швайцарія. —22 січня відкрився Всесвітній економічний форум, головні теми якого – криза у зоні евро, шляхи економічного відновлення, „витривалість" світової економіки, безробіття молоді та наслідки ґльобалізації. Форум відвідає Президент України Віктор Янукович, який, однак, не візьме участи у традиційному Українському полуденку. Перший економічний форум у Давосі відбувся у 1971 році з ініціятиви професора Женевського університету, німця за походженням Клавса Шваба, і під патронатом Еврокомісії та европейських підприємницьких асоціяцій. З того часу світові політичні та бізнесові провідники обговорюють у швайцарському містечку проблеми, з якими зустрічається світ, та шляхи їх вирішення. Президент України В. Янукович також візьме участь у Давоському форумі. Як повідомив голова президентської адміністрації Сергій Льовочкін, цього року першочерговими питаннями для Президента України в рамках форуму „є розвиток інфраструктури та енерґетична проблематика – ключові чинники зростання національної економіки". В. Янукович „представить у своїх виступах бачення України щодо її можливого внеску у відновлення економічної стабільности на Европейському континенті та в розвиток нових моделей взаємодії в енерґетиці". Крім того, президент України виступить як співдоповідач на пленарній сесії „Прискорення розвитку інфраструктури". *(Бі-Бі-Сі)*

Помер правозахисник Павло Скочок

Василь Овсієнко

12 січня у Києві помер Павло Скочок – журналіст, учасник українського правозахисного руху, жертва радянської каральної психіятрії у 1978-1982 роках.

Він народився в селі Острів на Київщині 1935 року, навчався в Київському університеті, з якого його виключили за „націоналістичні погляди". Був звільнений 1966 року з редакції газети „Радянська Україна" за „критику лінії часопису". Був знаний у самвидаві з виступів на суді в Івано-Франківську в обороні вчителя української мови Михайла Озерного та з листа-заяви в обороні Івана Дзюби, співавторами якого були В'ячеслав Чорновіл та Людмила Шереметьєва.

П. Скочок довгий час був без роботи, перед арештом працював робітником.

1 грудня 1978 року він був заарештований, звинувачений в „антирадянській агітації та пропаґанді" і спрямований на медичну експертизу до психіятричної лікарні в Києві. У лютому 1979 року постановою Київського міського суду його спрямовано на примусове лікування, у квітні 1979 року переведено до Дніпропетровської спецпсихлікарні.

У квітні 1982 року він був звільнений, працював у музеї Лева Симиренка при Мліївській дослідній станції садівництва на Черкащині. П. Скочок вивчав і опрацьовував документи про життя й діяльність династії Симиренків, але був звільнений з роботи. Працював кочегаром.

1985 року надіслав свого пашпорта до Президії Верховної Ради СРСР, протестуючи проти наруги над репресованими Симиренками та над своїми студіями про славетну родину й просив дозволу виїхати до Франції для подальших досліджень.

У 1987-1990 роках брав участь у роботі Українського культурологічного клюбу, Української Гельсінкської Спілки. Видавав журнал „Золоті ворота".

Харків

Львів попрощався з Михайлом Горинем

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 15 січня на будівлі ратуші та на будинках органів місцевого самоврядування були приспущені державні прапори на знак жалоби за померлим Михайлом Горинем.

У церкві св. Трійці біла відслужена Панахида. Після цього похоронна процесія вирушила вулицями міста до Личаківського цвинтаря, на поле почесних поховань.

Під час церемонії на кладовищі виступили колишній голова обласної ради Мирослав Сеник, правозахисники Василь Овсієнко, Степан Хмара, Ігор Калинець, голова Української Всесвітньої Координаційної Ради Михайло Ратушний та інші.

Під час виконання Державного гимну прозвучала козацька сальва.

Похорон Михайла Гориня у Львові. (Фото: Марта Осадца)

Вшанували В'ячеслава Чорновола

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 75-річчя від дня народження Героя України, видатного політика, громадського та державного діяча, одного з нескорених провідників руху опору В'ячеслава Чорновола відзначили книжковими виставками протягом грудня 2012 року в районній бібліотеці та в музеї книги.

У краєзнавчому музеї відбулися тематичні лекції за участю учнів шкіл міста, а 20 грудня відбулися конкурс читців патріотичної поезії та історико-пізнавальна конференція про В. Чорновола.

25 грудня було покладено квіти до меморіяльної дошки В. Чорновола в Бережанах. Тематичний вечір, присвячений 75-річчю В. Чорновола, проведено у районному будинку народної творчости.

Учасники відзначення 75-річчя В'ячеслава Чорновола біля меморіяльної дошки в Бережанах. (Фото: Тетяна Будар)

95 років тому стався бій біля станції Крути

До „Свободи" надійшов вміщений нижче пропам'ятний лист Українського Конґресового Комітету Америки з приводу 95-ої річниці бою проти московського війська біля станції Крути, а також добірка віршів Ігоря Топоровського з нагоди цієї події.

29 січня виповнюється 95-та річниця бою під Крутами. Бій, який відзначився мужністю та героїзмом українських юнаків, був одним з боїв більшовицької Росії проти Української Народної Республіки. Бій відбувся 29 січня 1918 року на залізничній станції Крути поблизу села Пам'ятне, за 130 кілометрів від Києва. Того дня близько 300 юнаків чинили опір чотиритисячній більшовицькій армії під командою Михайла Муравйова. Бій тривав близько п'яти годин і, на жаль, закінчився поразкою для українців. У нерівному бою загинули близько 300 київських студентів і гімназистів, а понад 100 з них відступили.

У радянські часи про цей бій було заборонено вести мову, його замовчували, але люди, незважаючи на це , знали про бій та про жертви.

Бій не мав вирішального значення під час бойових дій, але події 29 січня увійшли в серця українського народу завдяки героїзму та патріотизму молодих юнаків.

Павло Тичина присвятив цьому боєві вірш „Пам'яті тридцяти", а Михайло Грушевський, голова Української Центральної Ради, на похороні у Києві біля Аскольдової могили назвав молодих юнаків, які трагічно загинули, героями. Після поразки Української Народної Республіки тіла полеглих були перенесені на Лук'янівське кладовище в Києві.

Український Конґресовий Комітет Америки з нагоди 95-ої річниці цього бою схиляє голови, вшановуючи пам'ять молодих студентів, які загинули під Крутами та всіх, хто боровся за вільну і незалежну Україну.

Слава героям!

Героям Крут

На Аскольдовій могилі
Чорний ворон зранку кряче.
Щось сказати він не в силі,
Тільки журиться і плаче.
„Чом ти плачеш, вірний друже,
Чом безрадісно ридаєш?
Чи болить тебе щось дуже,
Чи сказати щось нам маєш?"
„Ох, від сліз вже сліпнуть очі,
Бо не можу я забути,
Як пішли, піднявшись з ночі,
Хлопці в бій тяжкий під Крути.
Триста хлопців – то немало,
Триста, піднятих сурмою,
Як один, всі разом впали,
Не вернувши в дім свій з бою.
Як тут, брате, не тужити,
Як тут, брате, не ридати?
Їм би було ще пожити,
А не тут, в землі, лежати"...
На Аскольдовій могилі
Чорний ворон зранку кряче.
Щось сказати він не в силі,
Тільки журиться і плаче.

Україні

Любіть її, як любите дитя,
Як матір рідну і єдину,
Любіть її, як любите життя,
Одну навік кохану Україну.
Бо що без неї кожен в світі з нас?
Всі, як один, її ми рідні діти.
Її любімо свято повсякчас,
Її любімо над усе у світі.
Для всіх вона любима і одна,
Для всіх вона, як сонце, що сіяє,
Тож хай як матір буде всім вона,
Лише одна, бо іншої немає.

Рідна мова

Усе в ній є: душі горіння й спів,
Краса чуттів і милозвучність слова.
Прийшла вона із далечі віків,
Вкраїнська наша неповторна мова.
Тож треба нам ту мову берегти
Й довіку всім любити й шанувати.
Такої мови в світі не знайти –
Це мова та, що в спадок дала мати.
І той, хто свою мову позабув,
Або чужу за найріднішу має,
Той сином краю рідного не був,
Хоч так себе повсюди називає.
Лиш той, хто краєм рідним дорожить
Й скарби шанує батьківського слова,
За неї біль в душі його щемить,
Для нього рідна тільки власна мова...

Монолог еміґранта

Шукаємо казкових ми країв,
Примарного вишукуємо щастя,
Тож до чужих прямуєм берегів,
Та чи знайти нам бажане удасться?
Чомусь нас манить завжди чужина
І хочеться своє навік забути,
Хоч є земля в нас батьківська одна,
Куди захочемо на старості вернутись.
Та чи прийме колишній рідний дім,
Чи зрозуміють діти та онуки,
Чи й так залишимось в краю чужім,
Приречені на тугу й біль розлуки?
О, рідна земле! Ти – свята для нас.
Чому ж ти стала для усіх чужою,
Чому кидаємо тебе ми повсякчас,
Щоб десь тужити гірко за тобою?

Ігор Топоровський,
Хоростків, Тернопільська область

Напад на Будинок літератора

Сергій Пантюк

ХАРКІВ. – Вибиті двері, побиті шибки та, найприкріше, викрадені з редакцій журналу „Березіль" і видавництва „Майдан" оргтехніка і колекція живопису – такий наслідок нападу вандалів на Будинок літератора в новорічну ніч.

Осередок українського культурного життя в Харкові стає об'єктом нападів не вперше. Голова обласної організації Національної спілки письменників України Анатолій Стожук повідомив: „У цьому простежується певна система, за останній місяць ми вже втретє звертаємося до міліції: вибиті двері, зламані замки, побиті шиби, а цього разу завдано особливих збитків двом редакціям".

Напад не був справою кримінальних злочинців, адже „Майдан" і „Березіль" знаходяться на різних поверхах, а бюра державної служби, яка орендує приміщення, ніхто не зачіпав. Заслужений працівник культури України Віктор Бойко у своєму коментарі припускає, що це інспірований напад, аби залякати активістів.

Журналісти Аґентства телевізійних новин звернулися за інформацією до правоохоронців з Київського райвідділу міліції Харкова, які повідомили, що подія внесена до Єдиного реєстру досудових розслідувань як крадіжка. Міліція проводить всі необхідні розшукові та слідчі дії з метою встановлення осіб, причетних до цього злочину.

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

АМЕРИКА І СВІТ

Штурм газового заводу в Альжирі

АЛЬЖИР, Альжирія. — Сім чужоземних заручників і 11 бойовиків, які їх утримували, загинули 19 січня під час завершального штурму газового заводу в Альжирі спецслужбами – про це повідомило альжирське державне інформаційне аґентство „APS". „Штурм відбувся рано вранці. 11 терористів загинули разом з чужоземними заручниками. Ми думаємо, що їх вбили на знак помсти", – аґенція „Франс-пресс" цитує свої джерела у службах безпеки Альжиру. Раніше того ж дня надійшло повідомлення про те, що загони спеціяльного призначення повністю оточили газове родовище. Згідно з повідомленнями державного альжирського інформаційного аґентства „APS", 17 січня там загинули 12 альжирських і чужоземних робітників. *(Бі-Бі-Сі)*

Вклад України у новобудови Лондону

ЛОНДОН. — У 2012 році в Лондоні закордонні інвестори вклали 3,529 млрд. дол. в нові проєкти на ринку житла. Для порівняння – в 2011 році в цьому ж сеґменті ними було витрачено 2,887 млрд. дол. повідомила 21 січня дорадча компанія „SV Development". „Частка інвестицій, вкладених громадянами України, за 2012 рік становила 1 відс. або 35 млн. дол. від суми грошей, вкладених закордонними інвесторами", – говориться в повідомленні. Росіяни посідають 3 місце за обсягом інвестицій в новобудови Центрального Лондону після громадян Сінґапуру і Гонґ-Конґу з обсягами інвестицій 109.4 млн. дол. в 2012 році, тоді як в 2011 році громадяни Росії вклали в елітні первинні об'єкти британської столиці на 25 відс. менше. Покупці з Сінґапуру і Гонґ-Конґу становлять 40 відс. від загальної частки покупців житла в новобудовах Центрального Лондону, частка росіян у структурі інвестиційного попиту становить 3.1 відс., що на 0.5 відс. більше, ніж минулого року. *(„Укрінформ")*

Іран – за переговори в Каїрі

ТЕГРАН, Іран. — 23 січня Іран запропонував провести заплановані на кінець січня переговори з „шісткою" міжнародних посередників з питань ядерної програми в столиці Єгипту Каїрі. Про це повідомив глава іранського Міністерства закордонних справ Алі Акбар Салехі. США, низка інших країн Заходу та Ізраїль підозрюють Іран у виготовленні ядерної зброї під прикриттям програми мирного атому. Тегран заявляє, що його атомна програма спрямована виключно на задоволення потреб країни в електроенерґії. „Шістка" міжнародних посередників (Росія, США, Китай, Франція, Великобританія, Німеччина) з 2003 року спільно з Міжнародним Аґентством атомної енерґії домагається від Ірану припинення робіт зі збагачення урану, які можуть нести загрозу режимові ядерного нерозповсюдження. *(„Кореспондент")*

Українська кукурудза для Кореї

СЕУЛ, Південна Корея. — Південна Корея у 2012 році наростила імпорт кукурудзи з Південної Америки й України за рахунок скорочення на 40 відс. закупівель у США, де минулого літа була посуха. „У 2012 році частка маїсу з США на ринку Південної Кореї скоротилася з 77 відс. до 35 відс. Це найнижчий показник з 2001 року. У структурі загального обсягу імпорту (збільшеного за рік з 7.76 млн. тони до 8.22 млн. тонн тобто на 6 відс.) дедалі більшу частку займає порівняно недороге зерно з Арґентини, Бразилії та України", – зазначає аґентство. За даними „Bloomberg", постачання з України минулорік досягло 897.3 тис. тонн, зайнявши таким чином 11 відс. ринку кукурудзяного імпорту азійської республіки. Виходячи з інформації про перевіз зерна на експорт в українських портах, фактичний експорт маїсу в Південну Корею за січень-грудень досяг 630 тис. тонн. Всього за сезон 2011/2012 до Південної Кореї було експортовано 570 тис. т кукурудзи. Причому за перші два місяці поточного сезону (жовтень і листопад) експорт вже становив 120 тис. тонн проти 60 тис. тонн за аналогічний період минулого року. *(Українська правда")*

День Соборности і „Свобода"

22 січня 1919 року було урочисто проголошено злуку Української Народної Республіки і Західньоукраїнської Народної Республіки. В Універсалі Директорії проголошувалося: „Віднині зливаються в одно віками відділені одна від другої частини України (...) в одну велику Україну. Сповнилися відвічні мрії, для яких жили і за які вмирали найліпші сини України". Після вторгнення російського війська і поразки незалежної України будь-які згадки про цю подію були в СРСР заборонені. Але закордонні українці завжди пам'ятали і урочисто відзначали День злуки, день Соборності. Про це свідчать щорічні січневі публікації у „Свободі", зокрема редакційні статті.

22 січня 1929 року газета писала: „Це свято... нас учить, що Україна як дійсно самостійна держава може існувати тільки як Соборна Україна. Інакше вона буде іграшкою в руках західніх чи східніх сусідів. І це загальне відчуття, що зродилось стихійно, є найбільшим національним здобутком революційної боротьби останнього десятиліття".

„Свобода" в редакційних статтях утверджувала усвідомлення необхідности боротьби за збереження провідної ідеї Універсалу: єдности українського народу. У цій боротьбі ставали символічними подвиги героїв. 29 січня 1948 року „Свобода" писала: „Тридцять років тому під Крутами кров'ю ратифіковано Акт української державности. Ті, що там згинули, житимуть вічно і їх дух мільйонами інших рук продовжуватиме боротьбу".

Тим часом ідеологи СРСР спромоглися утворити в світі уявлення, що Україна – це теж Росія. На подолання такого спотворення правди „Свобода" 22 січня 1959 року констатувала: „Щорічне відзначування роковин 22 січня дає нам нагоду повести найширшу акцію для популяризації і визнання того українського передрішення американським народом і урядом. Ми досі ще тільки злегка надщербили ту скелю невігластва і пересудів, що нею привалена в цій країні українська правда".

Саме відтоді стали традицією вітальні проклямації представників американської держави, піднесення синьо-жовтих прапорів у містах, українські святкові зібрання. Але Україна усе ще була в неволі. 22 січня 1969 року „Свобода" підтримувала надії читачів: „Ще далека від досконалої наша ідейна соборність, але все ж таки не так зле, як часом ми собі уявляємо. Акт Соборности і Акт Незалежности визначили курс історичного розвитку українського народу".

Нарешті настав час, коли День соборности може святкувати також Україна. Але ідея соборности живе і чекає на повноцінне втілення. Але ідея соборности живе і чекає на повноцінне втілення. Історик Володимир В'ятрович стверджує: „Об'єднання УНР і ЗУНР показало, що попри те, що Україна протягом багатьох століть переходила з рук в руки, ми залишилися цілісною нацією, яка готова боротися за єдність своєї країни. Сьогодні свято Соборности – це єднання навколо таких цінностей як свобода і справедливість". Філософ Мирослав Попович бачить практичне значення Соборности України для її народу: „Соборність для нас повинна бути пріоритетним питанням – усі ми живемо під одним державним дахом. Головне, що ми повинні їх вирішувати проблеми так, щоб не нашкодити соборній єдності всієї української держави і нації". Акт про державну єдність став реальністю, тепер треба досягнути такої ж єдности усього українського народу, спрямувати його сили на збудування справді суверенної держави.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Про УПА – на міжнародному рівні

Олександра Стасюк

ЛЬВІВ. – В рамках відзначення 70-ої річниці Української Повстанської Армії минулої осені відбулася Міжнародна наукова конференція „УПА в контексті національно-визвольної боротьби народів Центрально-Східньої Европи", в якій взяли участь науковці з України, Франції, Чехії, Словаччини та Литви. Організували конференцію Інститут українознавства ім. Івана Крип'якевича Національної Академії Наук України, Львівський національний університет ім. Івана Франка, Львівська обласна рада, Львівська обласна державна адміністрація, Комунальне підприємство Львівської обласної ради „Доля", Центр незалежних історичних студій.

Старший науковий співробітник Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича Олександра Стасюк у своїй доповіді „Національно-державна плятформа українського визвольного руху середини XX ст." простежила форми та методи реалізації національно-державних засад Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії, звернула увагу слухачів на ідеологічні та структурні трансформації, яких зазнав національно-визвольний рух у процесі свого розвитку. Доповідачка відзначила, що боротьба ОУН та УПА логічно вписується не лише у контекст національної історії, але й загальносвітовий історичний процес, адже її ідеологічні та світоглядні засади формувалися у тісному зв'язку з інтелектуально-політичним доробком европейської історії.

Київський журналіст Олександер Пагіря подав порівняльну характеристику діяльности ОУН і УПА та революційних, визвольних й антиколоніяльних рухів Европи та Азії, відзначивши між ними багато спільних рис.

Професор Львівського національного університету ім. І. Франка Леонід Зашкільняк, доповідаючи про спірні питання українсько-польського конфлікту на Волині і в Галичині в роки Другої світової війни, зауважив, що „волинські події" слід розглядати не як окреме явище, а як одну з ланок перманентної українсько-польської війни XX ст. Історик змушений констатувати, що у цій війні, яка мала риси міжетнічного конфлікту, жертви були логічним продовженням тотального поборювання ворога. Вказуючи на методологічні розбіжності між польськими та українськими дослідниками історії Другої світової війни, Л. Зашкільняк наголосив, що вони зумовлені радше політичними мотивами.

Проф. Микола Мушинка (Пряшів, Словаччина) поінформував присутніх про історію загибелі та поховання командира тактичного відтинку ТВ-24 „Маківка" групи УПА-Захід Степана Стебельського – „Хріна", вбитого 9 листопада 1949 року в селі Погоржеліце (Чехія).

Новими фактами та оцінками подій була насичена доповідь донецького історика Дмитра Титаренка „Просвіта" – на теренах Східньої України в період нацистської окупації як чинник громадського життя". Дослідник відзначив активну участь місцевої інтеліґенції у розбудові „Просвіт" на східньоукраїнських землях та вагомість національного чинника у їхній роботі.

Чи не найбільше запитань у присутніх виникло до доповіді наукового працівника Інституту народознавства Оксани Кісь, яка опрацювала тему „Материнство як дилема у жіночому досвіді участи в національно-визвольних змаганнях в Західній Україні середини XX ст.". Дискусії тривали довкола таких питань, як роля, функції та мотивація поведінки жінок у національно-визвольному русі під проводом ОУН і УПА в світлі гендерних оцінок. Науковці прийшли до висновку, що дане явище лише з великими застереженнями можна назвати феміністичним, оскільки домінуючими у поведінці жінок були родинні та побутові мотиви, а не бажання самореалізації шляхом боротьби.

Не менш цікавими виявилися доповіді на історіографічну тематику, з якими виступили професор Львівського національного університету ім. І. Франка Олексій Сухий, професор Дрогобицького державного педагогічного університету ім. І. Франка Василь Футала, старший науковий співробітник Інституту історії України НАН України Яна Примаченко, молодший науковий співробітник сектору досліджень національно-визвольного руху XX ст. Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича Роман Грицьків та ін.

Дискусію довкола складного процесу усвідомлення правди про ОУН та УПА мешканцями сучасної України розпочав доцент Одеського національного університету ім. Іллі Мечнікова Олександер Музичко доповіддю „ОУН у боротьбі за історичну пам'ять українців: етапи, напрямки діяльности, особливості". Вчені відзначили деструктивний вплив політичного чинника на формування позитивного образу українського визвольного руху, наголосили на потребі суто наукового осмислення проблематики ОУН та УПА та популяризації цих знань шляхом налагодження прямого діялогу з суспільством. Підсумовуючи обговорення, проф. Андрій Русначенко наголосив, що, відповідно до положень Міжнародного гуманітарного права, боротьба ОУН та УПА підпадає під визначення партизанського руху, і саме у такому трактуванні має висвітлюватися у підручниках історії та засобах масової інформації.

Учасники конференції звернулися до Верховної Ради України з вимогою визнати на державному рівні ОУН і УПА стороною, яка воювала за незалежну Українську державу, та надати її воїнам статус учасників бойових дій у Другій світовій війні з відповідними соціяльними ґарантіями.

Уточнення

• 4 січня у вістці „Дружина „Чорноморської Січі" закінчила осінні змагання" сталася помилка у прізвищах гравця і тренера. Має бути – Микола Куцина та Богдан Куцина.

• 11 січня у статті „Як українці стали „остарбайтерами" має бути: „...на 1950 рік в Україні було зареєстровано 1,850 тис. репатріянтів".

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

„Іду з дитинства до Тараса"

На основі численних позитивних відгуків Злучений Український Американський Допомоговий Комітет (ЗУАДК) вирішив продовжувати навчально-виховну програму „Іду з дитинства до Тараса" в 2013 році.

В 2007 році, на заклик учителів української мови і літератури, ЗУАДК розпочав конкурс, який відбувається в березні у селах і районах, а потім – в областях, де переможці виграють дводенну прогулянку до Києва і Канева.

В 2012 році конкурс відбувся в Чернівецькій, Волинській, Івано-Франківській, Чернігівській, Хмельницькій, Рівненській областях та в Придністровській Молдовській Республіці.

Екскурсія розпочалася з Канева, де переможці з кожної области піднялися на Чернечу гору, поклали квіти на могилу великого Кобзаря, відвідали Шевченківський музей.

Опісля автобусом переможців відвезли до Києва, де вони відвідали Софійський собор, Києво-Печерську лавру, були на Хрещатику. Провідником екскурсій була директор бюра ЗУАДК в Києві Віра Принько.

У березні цього року ЗУАДК продовжуватиме цю програму. Закликаємо українців стати спонзорами конкурсу. Кошт такого спонзорування – всього 2,000 дол. на область. Жертводавці можуть зазначити, котру область вони бажають спонзорувати.

Просимо зголошувати своє спонзорування до канцелярії ЗУАДК: UUARC, 1206 Cottman Ave., Philadelphia, PA 19111. Тел: (215) 728-1630. Електронна пошта: uuarc@verizon.net.

Мотря Вотерс,
Філядельфія

Переможці конкурсу 2012 року в Каневі.

Колись у нашому селі

Колись у нашому українському селі, на Любачівщині, діти вранці ходили від хати до хати і так віншували господарів: „На щастя, на здоров'я, на цей Новий рік, щоби було краще, як торік, щоб родилося жито, пшениця і всяка пашниця".

Микола Биковський,
Гемлін, Ню-Йорк

Про українську церкву в Гантері

Головним промотором побудови Української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Ню-Йорк, був св. п. д-р Іван Макаревич. Він подарував частину своєї посілости для будови церкви. А щодо автора проєкту усе ще існують певні розбіжності, тому я вирішив вияснити цю справу.

І. Макаревич спочатку звернувся до мого батька Володимира Січинського, щоб він дав свою пропозицію. Батько виготовив перспективу храму. Попередній кошторис будови становив 100 тис. дол., тому проєкт був відхилений. Мали витратити не більше 30 тис. дол. Тоді я вирішив представити мій проєкт, який можна було здійснити за нижчу ціну. Мій проєкт був також відхилений – як надто скромний. Тоді скульптор св. п. Ярослав Паладій виготовив модель гуцульської церкви, який усім сподобався.

Вирішили таку церкву будувати. Лише постала проблема. Треба було мати архітектурні креслення, виконані ліцензованим архітектором в штаті Ню-Йорк та затверджені місцевим будівельним урядом. Тоді д-р І. Макаревич звернувся до архітектора Івана Жуковського, який мав ліцензію на Ню-Йорк і виготовив всі креслення для будови церкви за проєктом Я. Паладія. Кошт будови перевищив 100 тис. дол., що передбачав мій батько.

Церкву збудував майстер зрубних споруд Юрій Костів з кількома робітниками та групою добровольців.

Ярослав Січинський,
архітектор,
Алфарета, Джорджія

Проєкт церкви Володимира Січинського.

Проєкт церкви Ярослава Паладія.

У 95-ту річницю проголошення IV Універсалу

22 січня 2013 року виповнилася 95-та річниця оприлюднення Центральною Радою 1918 року в Києві IV Універсалу, який проголошував незалежність Української Народної Республіки від Росії: „Однині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського народу".

Проголошення IV Універсалу особливо радісно сприйняли студентська молодь, інтеліґенція та люди з широким світоглядом.

Це був дуже напружений час для українського народу. Україна була залежною від Росії, взаємини між країнами були напруженими.

Перед виконавчим органом Центральної Ради стояло непросте завдання: відбудувати міста та села, які були зруйновані війною, ліквідувати безробіття, взяти під опіку людей похилого віку, сиріт та всіх постраждалих у війні людей, докласти всіх зусиль до відновлення економіки. Для досягнення цих цілей були розпочаті переговори з іншими державами з метою підписання миру.

IV Універсал став історично значущим. Він став каменем, на якому і розвивалася в подальшому Україна. Ми з подякою та пошаною згадуємо всіх тих, які з гідністю відстоювали права та честь українського народу та, незважаючи на всі перешкоди на своєму нелегкому шляху, боролися за незалежність Української Народної Республіки.

УККА

22 січня – особлива дата в нашій історії

17 січня до нашої редакції надійшло привітання від Міністра закордонних справ України Леоніда Кожари з нагоди Дня Соборности та Свободи України, адресоване всьому закордонному українству. Нижче вміщуємо цей актуальний текст.

Дорогі друзі!

Щиро вітаю вас з Днем Соборности та Свободи!

22 січня 1919 року – особлива дата в українській історії, яка стала яскравим виявом споконвічного прагнення нашого народу до самоствердження та національного єднання.

Цього дня з великою вдячністю згадуємо про вагомий внесок діячів Української Народної Республіки та Західньо-Української Народної Республіки в розбудову української державности.

Одночасно усвідомлюємо власну відповідальність за втілення їхнього важливого заповіту. Взаємна увага і підтримка, спільність в помислах, цілях і діях всього українства – це найміцніша ґарантія успіху Української держави, благополуччя і добробуту кожного з нас.

З нагоди свята бажаю усім вам, дорогі українці, наснаги до нових вагомих звершень, добра і злагоди.

Покладаюся на подальшу єдність наших зусиль у забезпеченні інтересів України у світі.

З повагою –

Леонід Кожара,
Київ

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українські громади святкували від св. Миколая до св. Василія

Від 18 грудня до 14 січня в українських громадах тривають святкові події, пов'язані з обрядами на честь свв. Миколая та Василія Великого. На перше свято діти отримують подарунки за зразкову поведінку, на друге тривають колядування і віншування українських родин (свято Маланки). Кілька повідомлень про ці події вміщено на цій сторінці.

СТОРНОВАЙ, Канада

В ході відзначення Різдва з 7 по 19 січня група українських колядників з Отави прибула до Сторновай і привітала провідника опозиції Томаса Мулкеара традиційним вітанням „Христос родився!", а потім заспівала коляди, після чого прозвучало традиційне українське різдвяне привітання у виконанні Михайла Рештника і Олега Бєлкіна.

Зведений хор Українського православного собору Успіння Пресвятої Богородиці, у якому співали М. та Ангеліна Рештники, Тамара Руденко, Зора Джексон, О. Бєлкін, Віра Гуцуляк, Надя Желем, Марґарет Копала, Оксана Ґеніна, Дженні Дутчак, Ірина Смішна (керівник) та Норман МакКвін, також виконав „Радість нам з'явилась" і закінчив колядування „Щедриком".

Колядування організувала Національна канцелярія Конґресу Українців Канади (КУК).

КУК

ПАРСИПАНІ, Ню-Джерзі

16 січня Головну канцелярію Українського Народного Союзу відвідали з колядою учні і вчителі Музичної школи у Випані Українського музичного інституту Америки, які співали для працівників канцелярії та редакцій газет УНСоюзу. Колядники отримали грошовий дарунок на розвиток школи.

На фото (перший ряд зліва): Анна Салевич, Меланія Вовк, Лілія Томко, Софія Коваль, (другий ряд зліва): директор школи Лілія Кушнір, Марта Коваль і Ксеня Салевич з дочкою Софією. (Фото: Степан Слуцький)

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк

Петро Косцьолек

Радо вітала родина настоятеля Української католицької церкви св. Трійці о. д-ра Івана Кащака, капеляна Пласту (на світлині – зліва), колядників Спілки Української Молоді, які 13 січня відвідали в Кергонксоні ряд сімей з святковими вітаннями.

Капелян Пласту о. Іван Кащак і колядники. (Фото: Петро Косцьолек)

СІЄТЛ, Вашінгтон

Володимир Мигович

Великим успіхом користувався виступ християнського театру „Істина" з міста Аберн, який на свята показав мюзикл „У світ прийшов Спаситель". Постановники не відійшли від канонів мюзиклу: були пісні, музика, діялоги, хореографія і драматичний зміст.

Постановку здійснила режисер Ніна Зорченко. Музичнопісенний супровід створила композитор Алла Чепікова, яка майстерно поклала на музику псалми та вірші. У художньо-графічному оформленні вистави допоміг художник Володимир Погрібний. Для виступу артисти винаймали залю професійного театру на 1,200 місць.

Театр виступав також в Україні і Росії, зокрема в Донбасі і Криму, де ще міцно вкорінені радянські пережитки. В репертуарі театру є Великодній мюзикл „Чому ти мовчиш?" та вистава „Молитва матері".

Сцена з вистави „У світ прийшов Спаситель". (Фото: Володимир Мигович)

ВУНСАКЕТ, Ровд-Айленд

Лідія Кузьма-Міняйлюк

2 грудня 2012 року св. Миколай відвідав Українську католицьку церкву св. Михайла саме тоді, коли о. Роман Ґолемба та секретар 241-го Відділу Українського Народного Союзу Джанет Бардел вітали дітей з святом. У програмі, яку підготували Лідія Жук-Клюфас та Лідія Кузьма-Міняйлюк, діти показали святкову виставу, читали вірші. У концерті брав участь Іван Ткач. Батьки приготували частування, а св. Миколай роздав дітям подарунки.

Св. Миколай відвідав Українську католицьку церкву св. Михайла.

Молодіжна співоча група Української євангельської церкви в Савт-Рівер, Ню-Джерзі, вітає Ніну Наливайко.

СОМЕРСЕТ, Ню-Джерзі

Левко Хмельковський

Людно було 13 січня в „Українському селі", коли до його мешканців завітали з колядою спершу учні та вчителі Школи українознавства (директор Галина Маринець) при Українській православній церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного в Савт Бавнд-Бруку, а потім молодіжна співоча група Української євангельської церкви в Савт-Рівері, Ню-Джерзі.

Учні та вчителі Школи українознавства (директор Галина Маринець) при Українській православній церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозваного прийшли колядувати в „Українському селі".

Церкви трьох штатів прийшли на свято

Левко Хмельковський

ЮНІОН, Ню-Джерзі. – Громада Української євангельської церкви вирішила провести 5 січня Різдвяний вечір спільно з громадами церков в Ню-Йорку та Філядельфії і запросила гостей з цих міст. Вечір відкрив пастор Ярослав Курпіта. З проповідями про Різдво виступили пастори Іван Белець з Ню-Йорку та Володимир Ковальський з церкви „Нове життя" у Філядельфії.

Окрасою вечора стали виступи співочих груп гостей. Українські колядки привезли з Ню-Йорку співаки Ірина Белець, Юлія Ситникова, Тетяна Колоскова, Надія Рікова, Софія Мохор, Петро Приcташ. Андрей Бабін акомпаніював на фортепіяні і сам співав.

Вірші читали Юлія Павлишин з Ню-Йорку та Володимир Ковальський з Філядельфії, а його син Артур з Тимофієм Мисюком виступили в інструментальному дуеті.

Потім співав хор з Філядельфії. Жіноцтво приготувало частування, яким завершилася святкова зустріч.

Колядники з Філядельфії. (Фото: Левко Хмельковський)

Відбулася Велика рада Пластового племени „Перші стежі"

Рута Галібей

ЧИКАҐО. – З новим ентузіязмом після Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі (ЮМПЗ), що відбулася у Львові, з'їхалися 25 членів Пластового племені „Перші стежі" на оселі пластової станиці Чикаґо над „Круглим озером", де 21-23 вересня 2012 року відбулася Велика Рада. Після зустрічі в гостинному домі Масі Ганкевич відбувся перший день нарад у відбудованій колибі з ватраном, над спокійним озером, в осінню, дещо холодну погоду.

Після звітів проводу, висловів подяки за довголітню працю та надання абсолюторії, новий провід перебрав ведення нарад. Племінною стала Марта Перейма, курінною Уладу пластунів-сеньйорів – Христя Назаревич-Сілецька, скарбником – Галя Чайковська, електронну пошту вестиме Діня Заяць, листок зв'язку „Стріла" буде опрацьовувати Оксана Ісаїв. Наталка Соневицька слідкуватиме за хронікою діяльности, а Слава Рубель триматиме зв'язок з „Стежами" в Україні.

Учасники ради переглянули примірники „Альманаху 100-ліття Пласту", до видання якого багато часу і зусиль вклали С. Рубель і Богданка Титла. Було схвалено намір „Стеж" Ню-Йорку та околиці влаштувати презентацію видання в одній з українських установ.

Під час обговорення пляну праці йшла мова про перевидання книжок для дітей у різних форматах, проведення таборів „Пташат" та допомогу „Стежам" в Україні у їхньому пластуванні. Буде продовжено проєкт збирання усної історії Пласту від людей різних поколінь, які пластували в різних країнах. Плян праці включає теж майбутні „Стежки культури" й інші форми занять.

Вогник у ватрані згуртував пластунів до пізньої ночі при співах і розповідях.

23 вересня усі зібралися в Катедрі св. о. Миколая в Чикаґо, де молилися за здоров'я членок куреня та їхніх родин.

В Культурному осередку було продовжено наради обговоренням ЮМПЗ у Львові. Наталка Соневицька, Марта Коломиєць і Тамара Ганкевич представили проєкти резолюцій, які було прийнято.

Учасниці Великої ради Пластового племени „Перші стежі".

В Монреалі відзначили 79-ту річницю Голодомору

Богданна Клецор-Гаврилюк

МОНРЕАЛЬ. – Місцевий відділ Конґресу Українців Канади відзначив 79-ту річницю Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні 24 листопада 2012 року в Катедрі св. Софії. Соборна Панахида була відслужена з співучастю священиків католицьких і православних церков. Співав церковний хор під дириґентурою Тані Навольської.

До залі увійшли юні сумівці і пластуни з свічками. Дівчина несла ікону Матері Божої, а хлопець – терновий вінок, які вони поклали на тетрапод.

Після Панахиди відбулася мистецька програма в церковній залі. Ведуча і організатор свята Богданна Клецор-Гаврилюк відкрила свято молитвою до Матері Божої. Шестеро осіб з залі принесли білі квіти в пам'ять жертв Голодомору.

Учні української школи ім. Митрополита Іларіона виступили з монтажем про Голодомор, який підготувала добродійка Людмила Попович. Солістка, меццо-сопрано, Галина Ваверчак заспівала дві пісні – „Богородице Діво" і „Матері". Ашхен Мінасян акомпаніювала на фортепіяні. Тріо (о. митрат Олег Корецький, Оксана Коцкович і Віра Турко-Кулицька) виконало молитву „О, Пресвята Діво" і „Скажи ми, Господи" (музика Дмитра Бортнянського).

Богданна Мончак виголосила святкове слово, прочитала уривки з книги „Жовтий князь" Василя Барки. Наталя Бедик, Даня Коланич і Соня Кулицька під мистецьким керівництвом В. Турко-Кулицької співали пісню „Де ви, земляки мої". Олена Пилипчик, котра недавно приїхала з України, з великим чуттям деклямувала „Полум'я скорботи". Бандурист, бас-баритон Володимир Мота виконав пісні „Із-за Чорного моря, з-за лиману" (музика Миколи Леонтовича) і „Я сьогодні щось дуже сумую". Андрій Мазепа займався звуковою системою.

Б. Клецор-Гаврилюк подякувала виконавцям і запросила присутніх на „голодну вечеру", яку приготували членкині Об'єднання українок Канади „Доньки України".

Свято закінчено українським гимном „Ще не вмерла Україна".

25 листопада 2012 року в церковній залі Успення Божої Матері відбувся показ документального фільму „Окрадена земля" режисера Юрія Лугового. На показі в Монреалі були три недавно прибулі особи з України, котрі поділилися спогадами членів своїх родин про Голодомор.

На відзначенні 79-ої річниці Голодомору-геноциду (зліва): о. Ігор Ощіпко, о. митрат Олег Корецький, о. декан Володимир Кушнір, Богданна Клецор-Гаврилюк і Зорянна Гриценко-Лугова.

ШАНОВНІ ДОПИСУВАЧІ! Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

Відзначили 45-річчя парафії в Пармі, Огайо

Василь Романчук

ПАРМА, Огайо. – 2 грудня 2012 року Українська католицька церква св. Апостола Андрія в Пармі урочисто відзначила 45-річчя.

На високому пагорбі, в тихому закутку Парми велично підносить увись свої дві вежі українська церква. Історія цієї парафії почалася від церкви свв. Петра і Павла, яку збудували в 1910 році у Клівленді. Коли в Пармі в 1949 році була відкрита Народна школа, українці масово стали переселятися в це містечко. Через певний час виникла потреба в католицькій церкві. На парафіяльних сходинах 17 жовтня 1964 року було вирішено збудувати новий храм. Будову розпочали навесні 1966 року.

28 травня 1967 року церкву освятив Митрополит Амброзій Сенишин. Будівельні і оздоблювальні роботи тривали до 1987 року. Парафія утримує цвинтар свв. Петра і Павла, який служить усій українській громаді Клівленду.

Першим парохом церкви був о. монсеньйор Лев Тимків, який впродовж 26 років невтомно працював, аби парафія зростала. За час існування парафії тут служили священики Іван Любачівський, Петро Васло, Стефан Паливода, Іван Ропкі та інші. З березня 2005 року парафію очолив о. Ігор Касіян. Парох докладає чимало зусиль для зміцнення громади, залучення до церкви молоді та покращення фінансово-господарської діяльности парафії. До помочі парохові служить піддиякон Йосиф Заперник.

Розпочалися торжества Літургією, яку в співслужінні пароха о. І. Касіяна, митрофорного протоієрея о. Михайла Польового, о. Василя Петріва та о. піддиякона Й. Заперника служив Апостольський адміністратор Пармської Єпархії Владика Іван Бура. Співав церковний хор під орудою Василя Кобрина.

Під час Літургії відбувся Чин освячення нових ікон свв. рівноапостольних Володимира і Ольги, які створила відома художниця Дарія Кульчицька. Фонди на нові настінні ікони пожертвували родини Кульчицьких та Колосівських.

Ювілейна імпреза продовжувалася у парафіяльній залі. Парох о. І. Касіян говорив про парафію, яка уже 45 літ вірно служить духовною пристанню української еміґрації, шанобливо згадав засновників парафії, подякував головам церковних комітетів, об'єднань та груп, які докладають чимало зусиль для поліпшення духовного і матеріяльного становища парафії. Вітальне слово мав голова ювілейного комітету Славко Краснянський.

Велично звучали духовні твори „Благослови, Земле" та „Блаженні всі", музику до яких створив реґент церковного хору В. Кобрин. Дитячий художній колектив парафії, яким опікується Ліда Пронів, підготував для цього святкового концерту свої пісні, а наймолодша учасниця концерту Калина Кульчицька продеклямувала вірш „Божий народ".

Завершальним акордом став спів „Многая літа" усім присутнім на торжествах.

У Пармі співає церковний хор. (Фото: Василь Романчук)

УКРАЇНСТВО У СВІТІ

Чого навчають українські школи поза Україною?

Павло Садоха

Конфлікт, який нещодавно набув розголосу в українських засобах масової інформації щодо відкриття російських кляс в українській школі „Дивосвіт" у Мадриді, насправді стосується всіх українських громад трудових міґрантів в Европі.

Більшість освітніх закладів такого типу пройшли за свою історію „критичні" моменти національної самоідентифікації. Свого часу, наприклад, у Лісабоні розділилася найбільша у Португалії школа при Спілці українців у Португалії. Внаслідок цього зараз мирно співіснують школа „Родина" (або Родіна) для так званих міґрантів зі Сходу і українська суботня школа „Дивосвіт" при Спілці.

Тепер українські міґранти з Донбасу мають свобідний вибір якими мовами вони хочуть навчати своїх дітей. Багато вибрали школу „Дивосвіт", де викладання ведеться виключно українською. Парадоксально, але такої можливости вони не мали на рідній землі, в Україні.

Все ж суботня школа за кордоном – це завжди складні взаємини. Вимагати від учителів-добровольців виконання статутів, правил та положень в умовах, коли вони перебувають під тиском прискіпливих батьків і мають справу з дітьми, які перевантажені різномовними школами, і все це – за символічну винагороду, позбавляючи себе відпочинку після тижневої роботи, – нелегко. В більшості випадків така самопожертва базується на патріотичних почуттях педагогів та щирій любові до дітей.

Українські суботні (недільні) школи, як і масова українська міґрація, мають понад 200-літню історію. І саме завдяки національному самоусвідомленню, українським церквам і організованим школам, вдалося українцям не розчинитися у інших культурах, а створити потужну світову інституцію – українську діяспору, що зробила важливий внесок у відновлення і становлення української державности.

Добре організована, з вагомим політичним впливом у світі, українська діяспора не давала спокою комуністичному режимові СРСР, не дає вона спокою і теперішнім послідовникам антидержавницької та антинаціональної політики в Україні та за її межами. Всі намагання спецслужб СРСР дискредитувати діяспору, посіяти в ній зерна розбрату, не увінчалися успіхом, за винятком фізичного знищення провідників українського націоналізму. Але й це не порушило моноліту української спільноти за кордоном.

Та вже після здобуття де-юре незалежности України у світ вийшла нова багатомільйонна сила – трудові міґранти.

Окрім економічної вигоди (мільярдні надходження валюти для, власне кажучи, підтримки олігархічної системи правління в Україні), потенційно на цю „закордонну" силу недруги України покладали й „гуманітарне" спецзавдання – протистояти старій діяспорі у прагненнях українців вийти з-під панівної опіки російського світу.

На перешкоді таким намірам стоять українські церкви і національна самосвідомість, чого ворожим спецслужбам ніяк не вдається підкорити. Тому вони пробують діяти через українські суботні школи.

Проблема національної самоідентифікації, якою хворіє українське суспільство, відчувається і в громадах трудових міґрантів за кордоном. Але, на відміну від України, де інформаційний простір заповнений ворожими до національної єдности силами, в умовах вільного світу українці в повній

(Закінчення на стор. 12)

В Австралії почали відзначення 80-річчя Голодомору

Ірена Андреєва

ВІКТОРІЯ, Австралія. – Українці Австралії започаткували відзначення 80-річчя Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні 21

(Закінчення на стор. 12)

Представники Вікторіянського Парляменту Австралії під час зустрічі з режисером Юрієм Луговим. (Фото: Адріяна Лугова)

Чого навчають...

(Закінчення зі стор. 11)

мірі починають розуміти важливість національної самоідентифікації.

Не називають себе португальці чи іспанці – іберійцями, так само, як і французи, чи німці – германцями. Тому, вираз „слов'яни" або більш екстраваґантно – вихідці з країн Співдружности Незалежних Держав (оригінальна назва, запропонована Посольством України в Португалії), європейці сприймають з іронією, що, відповідно, позначається і на ставленні до особи. А для того, щоб в повній мірі усвідомити свою національну ідентичність, кожній людині потрібно глибше вникнути в історію власного народу.

Тож у випадку мадридського конфлікту виникає фундаментальне запитання: в якій інтерпретації викладатимуть українську історію в школі, де російські і українські діти перебувають в одному виховному просторі? В інтерпретації міністра освіти України Дмитра Табачника, який не визнає Голодомор в Україні геноцидом? Чи на основі політики Міністерства закордонних справ України, яке на офіційному сайті відомства, на догоду Кремлеві, взагалі зняло інформацію про страшний злочин проти українців?

Уявіть собі, що в українській клясі такої інтернаціональної школи на лекції історії дітям доводять, що УПА воювало за незалежність України, а в російській – що повстанці були фашистами і бандитами, як це стверджує офіційна Москва. А потім, на перерві, молоді люди з'ясовують між собою цю дилему...

З 2009 року діє проект Міністерства освіти України „Міжнародна українська школа" (МУШ), участь в якому дає можливість суботнім школам залучати більшу кількість охочих отримати український атестат про середню освіту за кордоном. Навчання у таких школах платне, а політика МУШ не вимагає збереження національних цінностей. Програми такої школи дуже співзвучні з програмами російського світу – не відпустити українців з-під російського панування, де б вони не проживали.

В Еспанії діє багато російських громадських організацій, об'єднаних Координаційною радою російських співвітчизників. Російська програма співпраці зі співвітчизниками передбачає на 2013 рік фінансування на загальну суму 11.4 млн. евро, а відповідна програма українського уряду – 445 тис. евро. При тому, в Еспанії російська громада вдвічі менша за українську.

Приклад Португалії взагалі показує, що офіційна Україна не тільки не зацікавлена у розвитку національних освітніх закладів за кордоном, але й допомагає розвивати проекти „Російського світу".Так, у 2010 році Посольство України в Португалії рекомендувало МЗС України профінансувати по бюджетній програмі „Заходи щодо підтримки зв'язків з українцями, які проживають за межами України", проект Асоціяції іміґрантів „Amizade" – організації, яка своєю програмною метою має „популяризацію російської мови і культури".

Спілка українців у Португалії пробувала з'ясувати у Посла України в Олександра Никоненка, чи ознайомлений він хоча б зі статутом „Amizade", але відповіді ми так і не отримали. І тепер, виходить, що багатолітнє намагання українських закордонних громад роз'яснити европейцям, що українці – це окрема нація, а Україна – незалежна держава, фактично заперечується політикою Міністерства закордонних справ і Міністерства освіти України.

На жаль, якоїсь юридичної бази в українському законодавстві, яка б могла змусити чиновників служити реальним національним інтересам України, немає. Виправити ситуацію могло б, наприклад, законодавче визнання українських громадських організацій і освітніх закладів за кордоном через критерії української самоідентифікації у статутних документах або через визнання такими світовими українськими надбудовами, як Світовий Конґрес Українців, Європейський Конґрес Українців чи Українська Всесвітня Координаційна Рада.

Павло Садоха – голова Спілки українців у Португалії, голова Комісії Української Всесвітньої Координаційної Ради з питань української трудової міґрації.

В Австралії...

(Закінчення зі стор. 11)

листопада 2012 року презентацією документального фільму „Окрадена земля" зустріччю з його авторами Юрієм і Адріяною Луговими в мельнбурнському кінотеатрі.

25 листопада в усіх українських церквах були відслужені Панахиди в пам'ять жертв Голодомору, а 26 листопада сенатор Катерина Білик зачитала у Федеральному парляменті, в Канбері, резолюцію з нагоди 79-ої річниці Голодомору.

28 листопада відбулася зустріч членів Вікторіянського Парляменту та представників української спільноти з режисером фільму, яку організував Міністер плянування Мет'ю Ґай. В кабінеті Партії лібералів зібралося 50 представників української спільноти та 20 представників парляменту.

Голова Союзу Українських Організацій Австралії (СУОА) Стефан Романів привітав присутніх і запросив до слова М. Гая, який наголосив, що має пряме відношення до Голодомору, адже родина його матері була жертвою цих трагічних подій, і тому він відчуває особистий обов'язок спричинитися до розповсюдження правди про Голодомор. Після висвітлення фільму у парляменті Ю. Луговий поінформував про шлях здійснення цього задуму і додав, що фільм отримав вже 12 світових нагород, а до навчальних програм в США та Канаді буде введено розділ про Голодомор 1932-1933 років.

Представники уряду висловили пропозиції щодо обов'язкового показу цього фільму на телеканалах „SBS" та „ABC".

ПОДОРОЖІ

Час зупинився у Самборі

Олександер Костирко

Збираючись до Самбора, я прочитав, що пишуть про нього в інтернеті. Польський мандрівник Лукаш Шуль занотував: „Самбір не має привабливих пам'яток, але є в цьому місті „щось", заради чого варто сюди приїхати. Йдеться про атмосферу старого містечка. Тут відчувається клімат провінції – немає коштовних авт, вишуканих крамниць. Час зупинився тут кілька десятиліть тому".

Важко з ним не погодитися. Самбір, що на Львівщині, є одним з старих міст західнього реґіону. Засноване воно в 1199 році. Різні думки ходять щодо назви. Одні вважають, що колись тут росли дрімучі ліси, інші – що колись тут жило плем'я „Саборів". Є й інші версії.

Самбір лежить за 20 кілометрів від Старого Самбора. Чому так сталося? Історики кажуть, що нібито населення переселилось в 1241 році після зруйнування села татарами до села Погонич, яке спочатку назвали Новим Самбором, а з часом просто Самбором. За іншою версією, населення покинуло своє місто, втікаючи від чуми і назвало нове поселення Новим Самбором. Як би там не було, але зараз існують Самбір і Старий Самбір за 20 кілометрів одне від одного.

В 1553 році Самбір отримав привілей на Маґдебурзьке право. Найдавнішим заняттям населення було ремесло, особливо ткацтво. Зараз містечко живе своїм життям, як і сотні подібних містечок України. Про історичне минуле нагадує ряд споруд, які, не дивлячись на фінансову скруту, намагаються зберегти.

Коли ходиш вулицями Самбора, то здається, що перебуваєш в іншому, давньому часі. Незвичайна архітектура будинків, стара бруківка. Люди з великим задоволенням просто на вулиці розкажуть вам про історію будівлі, біля якої ви зупинились.

Люблять вони своє місто, бережуть його історичне минуле. Переконатися у цьому можна з мого фоторепортажу.

Православний собор Успення Пресвятої Богородиці.

Меморіял депортованим українцям з Лемківщини, Надсяння і Підляшшя.

Ратушна площа в Самборі. (Фото: Олександер Костирко)

Павло Тичина: „Об серце дзвоню я...“

Станіслав Змієвський

У січні цього року минуло 122 роки від народження Павла Тичини.

Кожен талант – загадка, а геній – загадка за сімома замками для всього світу. Ми лише наближаємося до усвідомлення, що після Тараса Шевченка, нашого національного Пророка, Україна породила свого Поета – Павла Тичину. Його рання творчість сповнена незбагненних чарів, а породжені музою поета-експериментатора диво-слова здатні перевернути душу. „Це співець яблуневоцвітности, яка, переходячи з покоління у покоління, і нині здатна хвилювати підростаючу юнь, очищати й наснажувати кожного, чия душа сприйнятлива до прекрасного”, - сказав про нього Олесь Гончар.

Доля П. Тичини трагічна. Диявольська сталінщина, за словами Василя Стуса, репресувала П. Тичину славою, одягнувши на нього блазенський ковпак, змусивши писати під диктат людогубів. Його убили заживо. Це було сходженням поета на Голгофу. Та тортури і невблаганний час виявилися безсилими перед тендітною музою українського Орфея. Нині він повертається до нас.

Про життя П. Тичини і його творчість, зокрема ранню, написано сотні томів, та навіть в останніх публікаціях рідко можна знайти бодай згадку про його найперший цикл поезій „Панахидні співи”. Сам автор вважав його назавжди втраченим. А він раптом на наших очах виплив з усепоглинаючої Лети в українській чорноморській столиці – Одесі легкокрилим човником, вражаючи всіх своїми чорно-білими вітрилами. Це було справжнім літературним відкриттям.

Рукопис „Панахидних співів“ знайшов невтомний розшукувач духовних скарбів Сергій Лущик, розбираючи архів художника й літератора Михайла Жука. Цей викладач малювання Чернігівської семінарії, а пізніше один з засновників Української академії мистецтв, щиро потоваришував із своїм найобдарованішим 14-річним учнем Павлом Тичиною, і цю дружбу обоє пронесли крізь усе життя. Поет-початківець, перебиваючись з хліба на воду, днював і ночував у майстерні чернігівського вчителя. Своєї оселі не мав, тож, посилаючи вірші до редакцій, нерідко вказував на конвертах адресу М. Жука. Коли якийсь журнал повернув авторові його „Панахидні співи” у Чернігів, П. Тичини там уже не було, а в 1916 році й М. Жук переїхав до Києва. Отак поет і розминувся зі своїм першим циклом поезій.

С. Лущик досить переконливо доводить, що в ньому йдеться про події, які мали місце не пізніше весни-осені 1914 року. А коли П. Тичина написав свій перший поетичний цикл, достеменно не відомо. Про нього є лише одна згадка у листі без дати, який автор надіслав Андрієві Ніковському: „Співи панахидні” у мене ще й досі не викінчені… Як викінчу, то попереду, ніж друкувати їх, пришлю Вам на „любу розмову”. Цей лист знайшов в архівному фонді журналу „Основа“ одеський літературознавець Григорій Зленко, вперше він був опублікований ним ще у 1973 році. Дослідник стверджує, що оскільки у листі йдеться про вже видані числа „Основи“ кінця 1915 – початку 1916 року, то слід вважати, що на той час цикл поезій уже існував, хоч і не був „викінчений“.

Окремі згадки про існування „Панахидних співів” породили безліч леґенд про те, що вони собою являють і кому присвячені. Та ось тепер ми маємо повний, переписаний самим автором набіло варіянт цього циклу поезій. Але загадки лишилися. Одні дослідники певні, що юний поет оспівує передчасну смерть коханої, і навіть називають різні імена, інші вважають, що у ньому йдеться про загибель найсвітлішого почуття першої закоханости, а не реальної дівчини. Однак, є своя чарівність і в тому, що „Панахидні співи” постають перед нами в авреолі таємничої філософської притчі про сенс людського буття, де завжди перегукуються білі та чорні акорди.

Над цією вічною темою розмірковував і М. Жук, який в одному сповідальному вірші сказав про себе: „Білим і чорним хотів би я бути”. „Біле і чорне” – його найбільша картина (207 на 310 см), над якою він працював упродовж 1912-1914 років. На початку століття твір часто експонувався, але в тоталітарну добу про картину, герої якої мають янгольську подобу, ніде й не згадувалося. Та самий твір дбайливо зберіг відомий колекціонер українїстики з Одеси Тарас Максим'юк, і тепер картина стала відкриттям одного з вершинних зразків українського малярського модерну 1920-их років. Зацікавлення до цього панно такий великий, що воно не раз уже експонувалося у формі „виставки одиєї картини” у Києві, багатьох містах України і навіть за кордоном.

Коли ж було знайдено „Панахидні співи” П. Тичини, Т. Максим'юк та інші з подивом упізнали на картині в образі чорнокрилого янгола-Орфея автора цих поезій. Схожість підтверджується і графічним портретом П. Тичини, який М. Жук створив дещо пізніше, у 1919 році. А в образі білого янгола окремі дослідники помічають риси студійки М. Жука Полі Коновал, вважаючи саме її об'єктом першого кохання юного П. Тичини. Про взаємини цих двох своїх вихованців художник не міг не знати. Згодом Поліна залишила поета і прожила потім довгі роки. То, можливо, оспівана поетом смерть коханої – лише поетична метафора, яку автор використав для посилення страждань свого розбитого дівчиною серця? І така точка зору має право на існування. Не випадково ж П.Тичина у 30-літньому віці, коли товариш нагадав йому про „Панахидні співи”, з чисто чоловічою погордою занотував у щоденнику, що тоді пригадалися йому „те перше кохання і ті дурні сльози”. На думку С. Лущика, так можна було сказати радше про зраду, а ніж про смерть коханої. Тож, як бачимо, картина не стільки відповідає на численні загадки, стільки продукує нові. А сама вона водночас пророче провіщала ще й трагічну долю українського Орфея.

І хоч „Панахидні співи” і картина М. Жука „Біле й чорне“ мають безліч спільних смислових і чисто зовнішніх ознак, ні в кого навіть думки не може виникнути назвати панно ілюстрацією до циклу поезій П. Тичини. Твори двох геніїв-однодумців доповнюють і поглиблюють один одного, створюючи разом художнє полотно ще небаченого маштабу й злету філософської думки та емоційної напруги. Тож разом з іншими ранніми поезіями П. Тичини маємо відкриті тепер для широкого загалу дві глибокі й чарівні притчі про вічний двобій між білим і чорним.

На моє глибоке переконання, настав час створити і своєрідну третю притчу – музичну, яка має поєднати високе поетичне слово та модерний живопис в одне гармонійне ціле. Своїми роздумами про це я поділився з кількома відомими нашими композиторами, але, як не прикро, жоден з них не зважився на створення чи то ораторії, чи вокально-симфонічної поеми або концерту для органу й солістів. Одним, мабуть, забракло духу взятися за написання музики, відповідної покладеним в її основу літературному та живописному шедеврам, стати врівень з їх, авторами. Іншим – ґрантів Міністерства культури чи ґарантій грошовитих спонзорів, а може, впевнености, що знайдуться виконавці та слухачі такого непересічного твору. Один з композиторів вже й почав був працю, а потім враз покинув, піддавшись натискові дружини, яка вважала, що його „панахидна” музика може накликати біду на всю родину. Міністерство культури, якому я надіслав своє лібрето з проханням посприяти покладенню його на музику, просто переслало мого листа до Національної музичної академії ім. Петра Чайковського, де його слід і загубився.

Та я все ще сподіваюся, що ось-ось віднайдеться композитор, що почує спів сопілки зображеного М. Жуком янгела-Орфея, душу якого до самої глибини зворушать слова поета: „Об серце дзвоню я…“, і покладе їх на музику. Живить моє переконання те, що вже давно більшість поезій збірника П. Тичини „Сонячні кларнети“ стали піснями й романсами. Переконаний, що варті такої ж прихильности наших композиторів і „Панахидні співи”. Глибока літературознавча аналіза цього найпершого циклу поезій ще попереду, але вже той факт, що вірш „УП“ ще у 1920 році увійшов до другого видання „Сонячних кларнетів“ під назвою „Світає…“, а ще два фраґменти циклу з деякими розбіжностями у тексті теж уже знайомі читачам, засвідчує його повну відповідність ранній поезії П. Тичини.

Павло Тичина

Дуже важливим компонентом для створення музичної притчі на основі „Панахидних співів” є картина М. Жука „Біле й чорне”. В основі обох творів філософські роздуми про життя, витоки обох в українському модернізмі початку минулого століття, вони обидва сповнені квітучого буяння природи і співу дзвонів, сопілки, солов'їв, осокорів, канонарха, церковного хору… Не важко уявити собі, як посилить образне й емоційне сприйняття музичного твору одночасне експонування живописного полотна з портретом автора тексту в образі янгола з сопілкою. До речі, тепер не обов'язково під час концерту демонструвати ориґінал картини. Нові комп'ютерні технології дають змогу транслювати її збільшене зображення на екран, поєднуючи це з відповідними до сюжету голографічним малюнками. Такий супровід музики можна робити на високому художньому рівні, перетворюючи концерт на дивовижну містерію, що особливо подобається молодіжній авдиторії. В Україні першим став поєднувати сучасну відеопроекцію з клясичною музикою всесвітньо відомий піяніст з Одеси Олексій Ботвинов.

Тим, хто колись зважиться покласти „Панахидні співи” на музику, я б ще порадив для виразнішого сприймання обрамити їх уже добре відомою всім „яблуневоцвітною” поезією П. Тичини. Такий образний і настроєвий контраст додасть подальшому оплакуванню коханої особливого драматизму. У вступній частині хочеться бачити юнака і його кохану сп'янілими від щастя, які ніби потрапили у дивну казку, помилуватися їхніми трепетно ніжними взаєминами. Нехай помилують вони один одного на побаченні „шовково, ясно-соколово“, аби потім ми знали, як багато важить у житті справжнє кохання й як гірко його втратити.

На мій погляд, „Панахидні співи” мають досить чіткий і логічний драматургічний сюжет, на основі якого можна вибудувати хвилююче сценічне дійство. Коли заспівали перші півні, дівчина, що потайки пішла з дому, виривається з обіймів юнака і втікає. І тоді до ідилічних світлих акордів додається, як віддалений грім фатуму, подих чорних акордів, віщуючи наближення трагедії.

Подивилась ясно – заспівали скрипки! –
Обняла востаннє, – у моїй душі. –
Ліс мовчав у смутку, в чорному акорді.
Заспівали скрипки у моїй душі.

І раптом розкололося й упало саме небо.

(Закінчення на стор. 15)

ПОСТАТІ

Привітали Рема Багаутдина з 85-річчям

Святослава Ґой-Стром

ҐЛЕН-СПЕЙ, Ню-Йорк. – Майстер багатоплянових сюжетів у металопластиці, живопису й графіці, талановитий самобутній художник Рем Багаутдин, якому 14 грудня 2012 року виповнилося 85 літ, вже понад 40 років живе і творить у США.

Син репресованих татарських інтеліґентів з Казані, столиці Татарстану, залишився сиротою і разом з молодшими братом і сестричкою виріс у дитячому будинку на Кіровоградщині. Українська земля, краса її природи, духовні традиції з раннього дитинства увійшли у душу хлопця, стали його духовною суттю.

Вже на початку своєї творчої дороги Р. Багаутдин заявив про себе, як про здібну непересічну особистість. Випускник Київського художнього інституту (тепер – Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури) став членом Спілки художників Української РСР і з року в рік провадив мистецьку лінію колишніх ректорів Української академії мистецтва Василя і Федора Кричевських, Олександра Мурашка, Георгія Нарбута, Михайла Бойчука. Але такий лет душі та вільнолюбство суперечили засадам „соціялістичного реалізму", насаджуваного в СРСР, не давали щасливого творчого життя у жорстоких ідеологічних рамках. У 1973 році разом з групою однодумців Р. Багаутдин вирвався з тенет СРСР.

А вже через п'ять років перебування в США темпераментний і захоплений красою та суттю життя привернув увагу глядачів. У 1977 році на відкритті виставки Р. Багаутдина в Українському Інституті Америки мистець Петро Андрусів зауважив: „Він з відкритим серцем і вразливою душею став у колі нашої культури поруч усіх нас, щоб ділити з нами нашу долю і недолю. То ж вітаємо того здібного мистця разом з цією цікавою виставкою".

Рем Багаутдин у молодші роки.

Подальші виставки були ще більш багатолюдними, хвилювали і запам'ятовувалися глядачам. Про Р. Багаутдина писали чудові відгуки, схвальні і підбадьорюючі рецензії. Серед авторів таких статтей були д-р Святополк Шумський, Іван Кедрин, Лідія-Марія Калюжна, П. Андрусів, а згодом – Василь Барка, д-р Дмитро Степовик. Кожен автор підкреслював самобутність, непересічність і витонченну манеру подання образів.

Минали роки і десятиліття. Сьогодні, аналізуючи творчий доробок мистця, знавці в першу чергу дякують за високу естетичну насолоду, за глибоку обізнаність з українською історією, за вірність обраній темі, за тонке відчуття України.

У свої 85 років Р. Багаутдин не опанував англійської мови, спілкується і мислить чудовою українською мовою, не надбав і матеріяльних скарбів у житті, але кожна створена ним мистецька річ опановує і чарує душі всіх, хто любить прекрасне.

Близький приятель художника, відомий письменник-філософ В. Барка писав: „Він, новатор і техніцист високої кляси, складає з матеріялу твердого і довгочасного чудесні образи. Для всіх, хто любить мистецтво, відвідини виставки творів Рема Багаутдина стали духовним бенкетом в чарівному крузі нововідкриваної краси".

Саме завдяки пораді В. Барки появилася у 2005 році мемуарна книга „У пошуках свободи", де у чудовій манері спогадів художник описав найдраматичніші події свого життя.

Недавно громадськість Ґлен-Спею, де проживає мистець, сердечно вітала ювіляра. Присутні переглянули чудово змонтований фільм „Моя Україна" про його багатоплянову і багатосюжетну творчість, створений завдяки співпраці з фотомистцем Карелом Конрадом. Вміле поєднання зображеного з українськими народними піснями принесли багато приємних емоцій та радости.

Невгамовний і працьовитий мистець Р. Багаутдин мріє видати альбом своїх найулюбленіших сюжетів, над чим і працює разом з К. Конрадом. А ще мріє побачити ще раз Україну, наймилішу його серцю землю, передати мистецький дарунок українським музеям в Києві та Ню-Йорку.

27 листопада 2011 року в акції під стінами Лук'янівського слідчого ізолятора письменник Василь Шкляр передав для ув'язненої Юлії Тимошенко картину Р. Багаутдина і сказав: „Коли я був у США, цю картину попросив мене передати великий український художник Рем Багаутдин, який створив портрет Юлії Тимошенко в образі Жанни Д'Арк. Я виконав це доручення і вручив картину її доньці Євгенії".

Рем Багаутдин. „Колядники".

Рем Багаутдин. „Юлія Тимошенко".

Павло Тичина:...

(Закінчення зі стор. 14)

Такою приголомшуючою була для Орфея звістка про раптову смерть коханої. Мало не божевільний крик пораненої душі, відчай і навіть розпач – ось перша природна реакція юнака на фатальну трагедію. Коли на якусь мить волання перериваються, вже чутно релігійне відспівування померлої. Орфей „під співи серця панахидні" віддає коханій „останнє цілування", просить саму матір-природу дати йому виплакатися у надгробному риданні.

Плачу і ридаю,
Об серце дзвоню я,
Як тебе згадаю,
Світлий мій, пресвітлий раю, -
Алілуя!

Коли вже несила кричати, а можна лише квилити чайкою, коли й могила коханої поросла квітом, усе ще звучать трохи стишені, але від того ще більш болісні пісні останнього прощання. Вони перегукуються з співом пташок, з церковним передзвоном. А в душі юнака живе яскравий спогад про дівчину. Він подумки розмовляє з нею, і в своїй уяві бачить її у білому вбранні нареченої, що так нагадує образ білокрилого янгола. Не в силах угамувати пекучий біль, Орфей звертається зі словами молитви за кохану до Спасителя. Він навіть нарікає на лиху долю, ремствує, але потім кається, сповідується й співає разом із церковним хором, ведучи з ним діялог про сенс життя й невідворотність смерти. Хоч Орфей безсилий побороти своє горе, не в змозі загасити в серці ніжне почуття любови до коханої, але він підіймається до осмислення цієї філософської аксіоми. І тоді на чорному тлі страждань пробиваються перші світлі промені. Вони не спроможні будь-що змінити у минулому, але дарують надію на відновлення душевної гармонії. А світ завжди буде біло-чорним, і до усвідомлення цієї вічної істини кожен іде своїм тернистим шляхом.

Вдивляюся в небо, як в нотне узлісся –
Збагнути я хочу акорди і розпади.
Я хочу заплакать, як плакав колись я:
Благослови єси, Господи!

Син сільського дяка й учителя грамоти П. Тичина, який чудово знав й сам у дитинстві співав літургійні пісні, почасти використав у своєму циклі поезій їхню лексику та ритмічну побудову. Якоюсь мірою поет навіть дотримується християнського ритуалу панахиди. Це дослідив одеський публіцист Борис Херсонський. Зокрема він пояснив повторення вірша „Я чую дзвін у бору ялин" тим, що відспівування покійника починалося й завершувалося дзвонами. Однак, відлуння дзвонів можна чути і в інших віршах циклу („Хто там у небі дзвонить", „Плачу і ридаю, об серце дзвоню я"). То ж бажано, щоб у майбутній музичній композиції дзвони прозвучали у різних інтерпретаціях. Не виключаю, що покладені на музику „Панахидні співи" будуть пристойно звучати і в стінах храмів.

А епілогом цього літературно-музично-образотворчого твору може бути вірш „Світає…", або інша невеличка заключна частина, що перегукується з світлою інтродукцією. Життя продовжується, і чорні акорди рано чи пізно змінюються співом „сонячних кларнетів".

Хочу вірити, що наші читачі не звинуватять мене у корисливому бажанні нав'язати комусь свій арт-проєкт. Побіжно переповідаючи лібрето, я тим самим намагався лише передати своє бачення і прочитання „Панахидних співів" та враження від картини М. Жука „Біле й чорне". Як шанувальник цих митців, я радий, що наші сучасники фактично відкривають їх для себе, що з їхніми маловідомими творами нарешті матиме змогу ознайомитися широкий загал. Якщо ж висловлені тут думки подвигнуть когось з композиторів на створення музичного твору, то буду тому дуже радий. А скористається він моїми підказками чи проіґнорує їх і створить власну концепцію, не це важливо. Мене цілком задовольняє реалізована у такий спосіб місія просвітника.

Одеса

ЗБОРИ 59 ВІДДІЛУ УНС
НЕДІЛЯ
3 ЛЮТОГО 2013

Бриджпорт, Конн. Управа Відділу повідомляє всіх членів про річні загальні збори 59 Відділу „Українська Січ”, які відбудуться в церковній залі св. Покрови при вулицях NOBLE та BARNUM о годині 2:00 пополудні. В програмі: звіти уступаючої Управи, дискусія, вибір нової Управи. Зараз після зборів відбудеться товариська зустріч. Запрошуємо не тільки членів, але усіх зацікавлених діяльністю УНС. По інформації телефонувати: Т. Сливінський, голова, (203) 375-6995; І. Гайда, Рек. секретар (203) 261-4530; Богдан Добущак, Фінансовий секретар (203) 723-4304; касир Василь Макійчик.

НАШ АРХІВ: WWW.SVOBODA-NEWS.COM

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ Свобода
☐ The Ukrainian Weekly

Ім’я і прізвище: ....
Число телефону: ....
Число Відділу (якщо член УНС): ....
СТАРА Адреса: ....
....
НОВА Адреса: ....
....

☑ На зміну адреси проситься долучити $1.00 ☑ Зміна триває 1-2 тижні

Зголошення присилати на адресу:
Svoboda/The Ukrainian Weekly, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Президія Середовища Української Головної Визвольної Ради і Політична Рада ОУНз

діляться сумною вісткою з Членами й Українською громадою, що 13 січня 2013 р., у Львові, після тяжкої недуги переставився у Божу вічність на дев'ятдесят третьому році багатотрудивого життя

бл. п.

Михайло Горинь

Неперевершений український патріот, глибоко політично думаюча людина, непересічно-велика особистість в українському дисидентському русі, який по іншому, новому формував українську політично-визвольну думку і дію.

Був ініціятором й організатором українських визвольних формацій, організатор і співголова Народного Руху України. Невідємний учасник проголошення Української Соборної і Незалежної Української Держави. Організатор "Ланцюга єдности" Західної із Східною Україною.

Народився 17 червня 1930 р. у с. Кнісело, що на Львівщині, у родині, що мала тісні пов'язання з українським резистансом ОУН і УПА. У 1944 р. з матірю Михайло був депортований на Сибір, але по дорозі їм вдалось втекти. Навчався у Львівському Університеті на відділі логістики і психології, але 1953 р. був виключений за відмову стати членом комсомолу. Згодом йому удалось завершити студії. Був учителем і директом шкіл. Займався науковою працею з психології і фізіології. Автор наукових праць. Тісно пов'язний з українськими дисидентами Іваном Дзюбою, Іваном Драчем, Дмитром Павличком і багатьома іншими. У 1965 р. був арештований за антирадянську пропаґанду. Організатор Української республіканської партії, голова Укр. репуб. християнсько партії, голова Української Всесвітньої координаційної ради. Організатор відзначення 50-річчя УГВР. Михайло був і залишиться в українській історії унікальною людиною, який з юнацьких років до кінця свого багатогранного життя жив Україною і діяв для України. Хай світла пам'ять про нього іде з роду в рід.

Дружині Ользі, синові Тарасу, ближчій й дальшій родині покійного складаємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

Ділимося сумною вісткою що 18 грудня 2012 року відійшов у вічність

св. п.

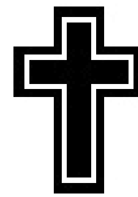
Богдан Зубальський

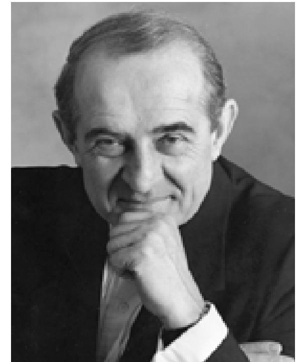
нар. 20 грудня 1951 року.

У глибокому смутку залишилися:

сестри - Віра і Ярина
стрийко - Теофіль Зубальський з дружиною Іванною та донькою Надею Данчак з мужем Петром і сином Марком
двоюрідна сестра - Надія Ткач з мужем Іваном та доньками:
- Оксаною з мужем Петром та доньками Катериною і Мартою,
- Олею
- Яриною з мужем Іваном та синами Максимом і Віталієм.
сестрінки - Галя з мужем Романом і синами Сергієм і Марком
- Оля з мужем Сергієм і донькою Ірою
двоюрідна сестра - Марія Пришляк
двоюрідний брат - Ігор Пришляк
ближча і дальша родина в Україні та Америці.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою що 15 січня 2013 року, на 76-му році життя, у місті Іст Ганновер, Ню-Джерзі , упокоївся в родинному колі і в присутності дорогих йому людей,

св. п.

інж. Богдан Йосафат Чаплинський

чоловік покійної Стефанії з дому Антоняк, яка померла передчасно.

Заупокійна свята Літургія була відправлена 19 січня 2013 року в Українській католицькій Церкві св. Івана Хрестителя у Нюарку, Ню-Джерзі.

У глибокому смутку залишилися:

доньки - Лідія
- Рената Таскер з чоловіком Марком та дітьми Люсею та Софією,
сестра - д-р Марта Чалинська з дітьми д-р Мікел з чоловіком д-ром Лукасем , та д-ром Христіяном з нареченою Тейлор.
подруга - Оксана Стеранка з дітьми Христиною (Тунею) з чоловіком Олегом, та д-ром Адріяном з дружиною Нікол .

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів, пожертви у пам'ять Богдана можна скласти на Academy of Vocal Arts у Філядельфії, або Український Музей в Ню-Йорку.